

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

3 kwietnia 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 104/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 104/02	Sprawa C-604/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Zasada niedziałania wstecz — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania — Przewlekłość postępowania]	2
2017/C 104/03	Sprawa C-609/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Duravit AG, Duravit SA, Duravit BeLux SPRL/BVBA/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 31 — Obowiązek uzasadnienia]	2

2017/C 104/04	Sprawa C-611/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Hansa Metallwerke AG i in./Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu — Obowiązek uzasadnienia — Ochrona uzasadnionych oczekiwań]	3
2017/C 104/05	Sprawa C-613/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Komisja Europejska/Keramag Keramische Werke GmbH, dawniej Keramag Keramische Werke AG i in. (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Obowiązek uzasadnienia)	3
2017/C 104/06	Sprawa C-614/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Masco Corp. i in./Komisja Europejska (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych — Jednolite i ciągłe naruszenie — Obowiązek uzasadnienia)	4
2017/C 104/07	Sprawa C-618/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Zucchetti Rubinetteria SpA/Komisja Europejska [Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu]	5
2017/C 104/08	Sprawa C-619/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Mamoli Robinetteria SpA/Komisja Europejska [Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Program łagodzenia sankcji — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania]	5
2017/C 104/09	Sprawa C-625/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch AG/Komisja Europejska (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Rozsądny termin — Proporcjonalność)	6
2017/C 104/10	Sprawa C-626/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch Austria GmbH/Komisja Europejska (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Rozsądny termin — Proporcjonalność)	6
2017/C 104/11	Sprawa C-636/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Roca Sanitario, SA/Komisja Europejska (Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Wytoczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Obowiązek uzasadnienia — Zasada równego traktowania — Proporcjonalność — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania)	7

2017/C 104/12	Sprawa C-637/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Laufen Austria AG/Komisja Europejska [Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Obowiązek uzasadnienia — Zasada równego traktowania — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania]	7
2017/C 104/13	Sprawa C-638/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Roca SARL/Komisja Europejska (Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Zasada równego traktowania — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania)	8
2017/C 104/14	Sprawa C-642/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch – Belgium/Komisja Europejska (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywiny — Nieograniczone prawo orzekania — Rozsądny termin — Proporcjonalność)	8
2017/C 104/15	Sprawa C-644/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch SAS/Komisja Europejska (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywiny — Nieograniczone prawo orzekania — Rozsądny termin — Proporcjonalność)	9
2017/C 104/16	Sprawa C-421/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia – Hiszpania) – Banco Primus SA/Jesús Gutiérrez García (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy zawierane przez przedsiębiorców z konsumentami — Nieuczciwe warunki umowy — Umowy kredytu hipotecznego — Egzekucja wierzytelności zabezpieczonej hipoteką — Termin zawity — Zakres kompetencji sądów krajowych — Powaga rzeczy osądzonej)	9
2017/C 104/17	Sprawa C-560/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – M/Minister for Justice and Equality Ireland and the Attorney General (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków, jakie muszą spełnić obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, aby móc ubiegać się o status uchodźcy — Wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej — Prawidłowość krajowej procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej, złożonego w następstwie oddalenia wniosku o przyznanie statusu uchodźcy — Prawo do bycia wysłuchanym — Zakres — Prawo do przesłuchania — Prawo do powoływania i przesłuchiwanie świadków)	11
2017/C 104/18	Sprawa C-573/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 31 stycznia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides/Mostafa Lounani [Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Azyl — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów statusu uchodźców — Artykuł 12 ust. 2 lit. c) i art. 12 ust. 3 — Wykluczenie z możliwości uzyskania statusu uchodźcy — Pojęcie „czynów sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych” — Zakres — Członek kierownictwa organizacji terrorystycznej — Skazanie za uczestnictwo w działaniach grupy terrorystycznej — Ocena indywidualna]	12

2017/C 104/19	Sprawa C-606/14 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 1 lutego 2017 r. – Portovesme Srl/Komisja Europejska (Odwołanie — Pomoc przyznana przez Republikę Włoską na rzecz Portovesme Srl — Systemy preferencyjnej taryfy opłat za energię elektryczną — Decyzja uznająca środek pomocy za niezgodny z rynkiem wewnętrznym)	13
2017/C 104/20	Sprawy połączone C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Maxcom Ltd, Chin Haur Indonesia, PT, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska [Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 — Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 13 — Obejście — Artykuł 18 — Brak współpracy — Dowód — Zbiór zgodnych poszlak]	13
2017/C 104/21	Sprawy połączone C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Maxcom Ltd, City Cycle Industries, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska [Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 — Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 13 — Obejście — Artykuł 18 — Brak współpracy — Dowód — Zbiór zgodnych poszlak — Sprzeczność w uzasadnieniu — Brak uzasadnienia — Naruszenie praw proceduralnych]	14
2017/C 104/22	Sprawa C-283/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – X/ Staatssecretaris van Financiën (Odesłanie prejudycjalne — Prawo podatkowe — Podatek dochodowy — Obywatel państwa członkowskiego uzyskujący dochody na terytorium tego państwa członkowskiego i na terytorium państwa trzeciego, mający miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Korzyść podatkowa mająca uwzględniać jego sytuację osobistą i rodzinną)	15
2017/C 104/23	Sprawa C-373/15 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Republika Francuska/ Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii [Odwołanie — Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) — Wydatki wyłączone z finansowania przez Unię Europejską — Rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, (WE) nr 1975/2006 i (WE) nr 796/2004 — Środki wsparcia na rzecz rozwoju obszarów wiejskich — Obszary o niekorzystnych warunkach naturalnych — Kontrole na miejscu — Współczynnik gęstości hodowlanej — Liczenie zwierząt]	16
2017/C 104/24	Sprawa C-392/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 lutego 2017 r. – Komisja Europejska/ Węgry (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 51 TFUE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej)	16
2017/C 104/25	Sprawa C-430/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) – Secretary of State for Work and Pensions/Tolley [Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Składnik z tytułu „niesamodzielności” zasiłku na utrzymanie w przypadku niepełnosprawności (disability living allowance) — Osoba ubezpieczona od ryzyka starości, która zaprzestała ostatecznie wszelkiej działalności zawodowej — Pojęcia „świadczenia w razie choroby” i „świadczenia z tytułu inwalidztwa” — Przenoszalność]	17
2017/C 104/26	Sprawa C-441/15: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Bremen – Niemcy) – Madaus GmbH/ Hauptzollamt Bremen [Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Pozycje 3824 90 97, 2106 90 92 — Produkt w postaci proszku składający się z węgla wapnia (95 %) i z modyfikowanej skrobi (5 %)]	18

2017/C 104/27	Sprawa C-506/15 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Królestwo Hiszpanii/ Komisja Europejska [Odwołanie — Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) — Wydatki wyłączone z finansowania przez Unię Europejską — Rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, (WE) nr 1975/2006 i (WE) nr 796/2004 — Środki wsparcia na rzecz rozwoju obszarów wiejskich — Obszary o niekorzystnych warunkach naturalnych — Kontrole na miejscu — Współczynnik gęstości hodowlanej — Liczenie zwierząt]	18
2017/C 104/28	Sprawa C-562/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris – Francja) – Carrefour Hypermarchés SAS/ITM Alimentaire International SASU (Odesłanie prejudycjalne — Reklama porównawcza — Dyrektywa 2006/114/WE — Artykuł 4 — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuł 7 — Obiektywne porównanie cen — Zaniechanie wprowadzające w błąd — Reklama porównująca ceny produktów sprzedawanych w sklepach różnej wielkości lub różnego formatu — Dopuszczalność — Istotne informacje — Zakres i nośnik informacji)	19
2017/C 104/29	Sprawa C-585/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – Raffinerie Tirlemontoise SA/État belge [Odesłanie prejudycjalne — Cukier — Opłaty produkcyjne — Obliczanie średniej straty — Obliczanie opłat produkcyjnych — Rozporządzenie (WE) nr 2267/2000 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 1993/2001 — Ważność]	20
2017/C 104/30	Sprawa C-21/16: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 9 lutego 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa) – Portugalia] – Euro Tyre BV/Autoridade Tributária e Aduaneira [Odesłanie prejudycjalne — VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 131 i 138 — Przesłanki zwolnienia dostawy wewnątrzwspólnotowej — System wymiany informacji o VAT (VIES) — Brak rejestracji nabywcy — Odmowa skorzystania ze zwolnienia — Dopuszczalność]	21
2017/C 104/31	Sprawa C-144/16: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 1 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Setúbal – Portugalia) – Município de Palmela/Autoridade de Segurança Alimentar e Económica (ASAE) – Divisão de Gestão de Contraordenações (Odesłanie prejudycjalne — Procedury udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego — Dyrektywy 83/189/EWG i 98/34/WE — Projekt przepisu technicznego — Powiadomienie Komisji Europejskiej — Zobowiązania państw członkowskich — Naruszenie — Konsekwencje)	21
2017/C 104/32	Sprawa C-283/16: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 9 lutego 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice, Family Division (England and Wales) – Zjednoczone Królestwo] – M. S./P. S. [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 — Artykuł 41 ust. 1 — Uznawanie wykonywania orzeczeń oraz współpraca w zakresie zobowiązań alimentacyjnych — Wykonywanie orzeczenia w państwie członkowskim — Złożenie wniosku bezpośrednio do właściwego organu państwa członkowskiego wykonania — Przepisy krajowe zobowiązujące do zwrócenia się do organu centralnego państwa członkowskiego wykonania]	22
2017/C 104/33	Sprawa C-45/16 P: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – d.d. Synergy Hellas Anonymi Emporiki Etaireia Parochis Ypiresion Pliroforikis/Komisja Europejska [Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Klauzula arbitrażowa — Umowa „Multi-level patient — specific artery and arterogenesis model for outcome prediction, decision support treatment, and virtual hand-on training (ARTreat)”, zawarta w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) — Rozwiązanie tej umowy ze względu na nieprawidłowości popełnione przy wykonywaniu innej umowy zawartej z Komisją Europejską — Dobra wiara — Uzasadnione oczekiwania co do tego, że umowa nie zostanie rozwiązana]	23

2017/C 104/34	Sprawa C-53/16 P: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 stycznia 2017 r. – Carsten René Beul/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Funkcjonowanie rynków finansowych — Wymogi w zakresie przeprowadzania ustawowych badań rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego — Rozporządzenie (UE) nr 537/2014 — Zasady organizacji i kwalifikacji biegłych rewidentów i firm audytorskich przez jednostki interesu publicznego — Brak indywidualnego oddziaływania — Oczywista niedopuszczalność]	23
2017/C 104/35	Sprawa C-566/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 10 listopada 2016 r. – Dávid Vámos/Nemzeti Adó-és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság	24
2017/C 104/36	Sprawa C-593/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 23 listopada 2016 r. – Admiral Casinos & Entertainment AG/Alexander Holiczky	24
2017/C 104/37	Sprawa C-613/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 28 listopada 2016 r. – Juhler Holding A/S/Bundeszentralamt für Steuern	25
2017/C 104/38	Sprawa C-629/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 7 grudnia 2016 r. – CX	26
2017/C 104/39	Sprawa C-642/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 grudnia 2016 r. – Junek Europ-Vertrieb GmbH/Lohmann & Rauscher International GmbH & Co. KG	26
2017/C 104/40	Sprawa C-649/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Peter Valach i in./Waldviertler Sparkasse Bank AG i in.	27
2017/C 104/41	Sprawa C-664/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 21 grudnia 2016 r. – Lucrețiu Hadrian Vădan/Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Alba	27
2017/C 104/42	Sprawa C-670/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy) w dniu 29 grudnia 2016 r. – Tsegezab Mengesteab/Republika Federalna Niemiec	28
2017/C 104/43	Sprawa C-673/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea Constituțională a României (Rumunia) w dniu 30 grudnia 2016 r. – Relu Adrian Coman, Robert Clabourn Hamilton, Asociația Accept/Inspectoratul General pentru Imigrări, Ministerul Afacerilor Interne, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării	29
2017/C 104/44	Sprawa C-681/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2016 r. – Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group gegen Orifarm GmbH	30
2017/C 104/45	Sprawa C-683/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2016 r. – Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V./Bundesrepublik Deutschland . . .	31
2017/C 104/46	Sprawa C-684/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2016 r. – Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV/Tetsuji Shimizu	32

2017/C 104/47	Sprawa C-2/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia. (Hiszpania) w dniu 2 stycznia 2017 r. – Instituto Nacional de la Seguridad Social/Tesorería General de la Seguridad Social i Jesús Crespo Rey	33
2017/C 104/48	Sprawa C-12/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 10 stycznia 2017 r. – Maria Dicu/Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea de Apel Suceava, Tribunalul Botoșani	33
2017/C 104/49	Sprawa C-16/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 13 stycznia 2017 r. – TGE Gas Engineering GmbH – Sucursal em Portugal/Autoridade Tributária e Aduaneira . .	34
2017/C 104/50	Sprawa C-27/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos apeliacinis teismas (Litwa) w dniu 19 stycznia 2017 r. – AB „flyLAL-Lithuanian Airlines” w likwidacji/Starptautiskā lidosta „Rīga” VAS, „Air Baltic Corporation A/S”	35
2017/C 104/51	Sprawa C-34/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 24 stycznia 2017 r. – Eamonn Donnellan/The Revenue Commissioners	35
2017/C 104/52	Sprawa C-43/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 listopada 2016 r. w sprawie T-602/15, Liam Jenkinson/Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Eulex Kosovo, wniesione w dniu 25 stycznia 2017 r. przez Liama Jenkinsona	36
2017/C 104/53	Sprawa C-73/17: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2017 r. – Republika Francuska/Parlament Europejski	37
Sąd		
2017/C 104/54	Sprawy połączone T-14/14 i T-87/14: Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Zarzut niezgodności z prawem — Podstawa prawna — Nadużycie władzy — Prawo do obrony — Uzasadnione oczekiwania — Pewność prawa — Ne bis in idem — Powaga rzeczy osądzonej — Proporcjonalność — Oczywisty błąd w ocenie — Prawa podstawowe)	39
2017/C 104/55	Sprawa T-191/14: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Lubrizol France/Rada (Wspólna taryfa celna — Uregulowania dotyczące zawieszenia ceł autonomicznych na niektóre produkty rolne i przemysłowe — Sprzeciw w odniesieniu do dotychczasowych zawiesznień — Równoważność produktów — Procedura rozpatrywania sprzeciwów)	40
2017/C 104/56	Sprawa T-351/14: Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Construlink/EUIPO – Wit-Software (GATEWIT) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GATEWIT — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy wit software — Wcześniejsza krajowa firma Wit-Software, Consultoria e Software para a Internet Móvel, SA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] . . .	40
2017/C 104/57	Sprawa T-493/14: Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Mayer/EFSA (Oddelegowany ekspert krajowy — Przepisy EFSA odnoszące się do END — Decyzja o nieprzedłużeniu oddelegowania — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony życia prywatnego i integralności jednostki — Ochrona danych osobowych — Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 — Żądania stwierdzenia i nakazania — Pismo uzupełniające skargę — Zmiana żądań — Dopuszczalność)	41

2017/C 104/58	Sprawa T-706/14: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Holistic Innovation Institute/REA (Badania i rozwój technologiczny — Projekty finansowane przez Unię w dziedzinie badań — Siódmy program ramowy na rzecz badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (, 2007-2013) — Projekty ZONeSEC i Inachus — Decyzja w sprawie odmowy uczestnictwa skarżącej — Skarga o stwierdzenie nieważności i o stwierdzenie odpowiedzialności)	42
2017/C 104/59	Sprawa T-726/14: Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Novar/EUIPO [Odpowiedzialność pozaumowna — Dowód na istnienie, ważność i zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Decyzja oddalająca sprzeciw ze względu na brak dowodu wcześniejszego prawa — Zasada 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Zmiana decyzji — Artykuł 62 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Szkoda polegająca na poniesieniu kosztów adwokackich — Związek przyczynowy]	42
2017/C 104/60	Sprawa T-783/14: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – SolarWorld/Komisja [Dumping — Subwencje — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Zatwierdzenie obniżenia minimalnej ceny importowej w ramach zobowiązania przyjętego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym — Przemysł Unii — Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009]	43
2017/C 104/61	Sprawa T-811/14: Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Unilever/EUIPO – Technopharma (Fair & Lovely) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Fair & Lovely — Wcześniejsze słowne krajowe i Beneluksu znaki towarowe FAIR & LOVELY — Decyzja w sprawie odwołań — Artkuł 64 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 — Zawieszenie postępowania administracyjnego — Zasada 20 ust. 7 lit. c) i zasada 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Uzasadnione oczekiwania — Nadużycie władzy — Oczywiste błędy w ocenie]	44
2017/C 104/62	Sprawa T-71/15: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Jaguar Land Rover/EUIPO – Nissan Jidosha (Land Glider) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Land Glider — Wcześniejsze słowne i graficzne, krajowe i unijne znaki towarowe LAND ROVER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	44
2017/C 104/63	Sprawa T-145/15: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Rumunia/Komisja [EFRG i EFRROW — Środki obszarowe — Wydatki wyłączone z finansowania — Ryczałtowe korekty finansowe — Artykuł 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność] . .	45
2017/C 104/64	Sprawa T-513/15: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Gruppe Nymphenburg Consult/EUIPO (Limbic® Map) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Limbic® Map — Brak charakteru opisowego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	46
2017/C 104/65	Sprawa T-516/15: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Gruppe Nymphenburg Consult/EUIPO (Limbic® Types) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Limbic® Types — Brak charakteru opisowego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	46
2017/C 104/66	Sprawa T-517/15: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Gruppe Nymphenburg Consult/EUIPO (Limbic® Sales) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Limbic® Sales — Brak charakteru odróżniającego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	47

2017/C 104/67	Sprawa T-18/16: Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – DMC/EUIPO – Etike' International (De Giusti ORGOGLIO) [„Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego De Giusti ORGOGLIO — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ORGOGLIO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009”]	47
2017/C 104/68	Sprawa T-871/16: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2016 r. – Spliethoff's Bevrachtingskantoor/INEA	48
2017/C 104/69	Sprawa T-22/17: Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska	49
2017/C 104/70	Sprawa T-23/17: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2017 r. – Barnett/EKES	50
2017/C 104/71	Sprawa T-31/17: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska	51
2017/C 104/72	Sprawa T-33/17: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – Amicus Therapeutics UK i Amicus Therapeutics/EMA	51
2017/C 104/73	Sprawa T-37/17: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2017 r. – Bank Tejarat/Rada	52
2017/C 104/74	Sprawa T-38/17: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – DQ i in./Parlament Europejski	53
2017/C 104/75	Sprawa T-39/17: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-ouest (port w Breście)/Komisja	54
2017/C 104/76	Sprawa T-50/17: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2017 r. – Mackevision Medien Design/EUIPO (TO CREATE REALITY)	55
2017/C 104/77	Sprawa T-60/17: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2017 r. – Safe Skies/EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK)	55
2017/C 104/78	Sprawa T-64/17: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2017 r. – Lions Gate Entertainment/EUIPO (DIRTY DANCING)	56
2017/C 104/79	Sprawa T-67/17: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2017 r. – Italytrade/EUIPO – Tpresso (tèspresso)	57
2017/C 104/80	Sprawa T-68/17: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2017 r. – Italytrade/EUIPO – Tpresso (teaspresso)	57
2017/C 104/81	Sprawa T-69/17: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2017 r. – Constantin Film Produktion/EUIPO (Fack Ju Göhte)	58
2017/C 104/82	Sprawa T-70/17: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2017 r. – TenneT Holding/EUIPO – Ngrid Intellectual Property (NorthSeaGrid)	59
2017/C 104/83	Sprawa T-72/17: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2017 r. – Schmid/EUIPO – Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark (Steirisches Kürbiskernöl)	59
2017/C 104/84	Sprawa T-78/17: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2017 r. – Jumbo Africa/EUIPO – ProSiebenSat.1 Licensing (JUMBO)	60
2017/C 104/85	Sprawa T-86/17: Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2017 r. – Le Pen/Parlament	61
2017/C 104/86	Sprawa T-87/17: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2017 r. – Kuka Systems/EUIPO (Matrix light)	62

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 104/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 95 z 27.3.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 86 z 20.3.2017

Dz.U. C 78 z 13.3.2017

Dz.U. C 70 z 6.3.2017

Dz.U. C 63 z 27.2.2017

Dz.U. C 53 z 20.2.2017

Dz.U. C 46 z 13.2.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG/
Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej**

(Sprawa C-604/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Zasada niedziałania wstecz — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania — Przewlekłość postępowania]

(2017/C 104/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG (przedstawiciele: H. Janssen i T. Kapp, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i L. Malferrari, pełnomocnicy, wspierani przez A. Böhlkego, Rechtsanwalt), Rada Unii Europejskiej

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Duravit AG, Duravit SA, Duravit BeLux SPRL/BVBA/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-609/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 31 — Obowiązek uzasadnienia]

(2017/C 104/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Duravit AG, Duravit SA, Duravit BeLux SPRL/BVBA (przedstawiciele: U. Soltész i C. von Köckritz, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i Malferrari, pełnomocnicy, wspierani przez A. Böhlkego, Rechtsanwalt), Rada Unii Europejskiej

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Duravit AG, Duravit SA i Duravit BeLux SPRL/BVBA zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Hansa Metallwerke AG i in./Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-611/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu — Obowiązek uzasadnienia — Ochrona uzasadnionych oczekiwań]

(2017/C 104/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium, Hansa Austria GmbH (przedstawiciele: S. Cappellari, H.J. Hellmann i C. Malz, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i R. Sauer, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium i Hansa Austria GmbH zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Komisja Europejska/Keramag Keramische Werke GmbH, dawniej Keramag Keramische Werke AG i in.

(Sprawa C-613/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Obowiązek uzasadnienia)

(2017/C 104/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek i J. Norris-Usher, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Keramag Keramische Werke GmbH, dawniej Keramag Keramische Werke AG, Koralle Sanitärprodukte GmbH, Koninklijke Sphinx BV, Allia SAS, Produits Céramiques de Touraine SA (PCT), Pozzi Ginori SpA, Sanitec Europe Oy (przedstawiciele: J. Killick, Barrister, P. Lindfelt, advokat, K. Struckmann, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Punkty 1 i 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 września 2013 r., Keramag Keramische Werke i in./Komisja (T-379/10 i T-381/10, EU:T:2013:457), zostają uchylone.
- 2) Odwołanie zostaje oddalone w pozostałym zakresie.
- 3) Odwołanie wzajemne zostaje oddalone.
- 4) Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd w odniesieniu do części wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 września 2013 r., Keramag Keramische Werke i in./Komisja (T-379/10 i T-381/10, EU:T:2013:457), która zostaje uchylona niniejszym wyrokiem.
- 5) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Masco Corp. i in./Komisja Europejska (Sprawa C-614/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych — Jednolite i ciągle naruszenie — Obowiązek uzasadnienia)

(2017/C 104/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GmbH, Hüppe Belgium SA (NV), Hüppe BV (przedstawiciele: D. Schroeder i S. Heinz, Rechtsanwälte, B. Fischer, Advocate upoważniony przez J. Temple'a Langa, Solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy, wspierani przez B. Kennelly'ego, barrister)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV i Hüppe BV zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Zucchetti Rubinetteria SpA/Komisja Europejska

(Sprawa C-618/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu]

(2017/C 104/07)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Zucchetti Rubinetteria SpA (przedstawiciele: M. Condinanzi, P. Ziotti i N. Vasile, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Zucchetti Rubinetteria SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Mamoli Robinetteria SpA/Komisja Europejska

(Sprawa C-619/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Program łagodzenia sankcji — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania]

(2017/C 104/08)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Mamoli Robinetteria SpA (przedstawiciele: F. Capelli i M. Valcada, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy, wspierani przez F. Ruggeriego Laderchiego, avvocato)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Mamoli Robinetteria SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch AG/Komisja Europejska

(Sprawa C-625/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Rozsądny termin — Proporcjonalność)

(2017/C 104/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Villeroy & Boch AG (przedstawiciele: M. Klusmann i T. Kreifels, Rechtsanwälte, wspierani przez profesora S. Thomasa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari, F. Castillo de la Torre i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Villeroy & Boch AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 8.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch Austria GmbH/Komisja Europejska

(Sprawa C-626/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Rozsądny termin — Proporcjonalność)

(2017/C 104/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Villeroy & Boch Austria GmbH (przedstawiciele: A. Reidlinger i J. Weichbrodt, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kellerbauer, L. Malferrari i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Villeroy & Boch Austria GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 8.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Roca Sanitario, SA/Komisja Europejska

(Sprawa C-636/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Obowiązek uzasadnienia — Zasada równego traktowania — Proporcjonalność — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania)

(2017/C 104/11)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Roca Sanitario, SA (przedstawiciele: J. Folguera Crespo, P. Vidal Martínez i E. Navarro Varona, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castilla Contreras, F. Castillo de la Torre i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Roca Sanitario SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Laufen Austria AG/Komisja Europejska

(Sprawa C-637/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 — Pułap wynoszący 10 % obrotu — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Obowiązek uzasadnienia — Zasada równego traktowania — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania]

(2017/C 104/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Laufen Austria AG (przedstawiciel: E. Navarro Varona, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castilla Contreras, F. Castillo de la Torre i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 września 2013 r., Laufen Austria AG/Komisja (T-411/10, EU:T:2013:443), zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej, aby orzekł on w przedmiocie żądania obniżenia nałożonej grzywny, przedstawionego przez Laufen Austria AG.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Roca SARL/Komisja Europejska
(Sprawa C-638/13 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja cen sprzedaży i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Zasada równego traktowania — Wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania)

(2017/C 104/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Roca SARL (przedstawiciel: P. Vidal Martínez, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castilla Contreras, F. Castillo de la Torre i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Roca SARL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch – Belgium/Komisja Europejska

(Sprawa C-642/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Rozsądny termin — Proporcjonalność)

(2017/C 104/14)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Villeroy & Boch – Belgium (przedstawiciele: O. W. Brouwer i N. Lorjé, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Villeroy & Boch Belgium SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch SAS/Komisja Europejska

(Sprawa C-644/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Różądny termin — Proporcjonalność)

(2017/C 104/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Villeroy & Boch SAS (przedstawiciel: J. Philippe, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, L. Malferrari i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Villeroy & Boch SAS zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia – Hiszpania) – Banco Primus SA/Jesús Gutiérrez García

(Sprawa C-421/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy zawierane przez przedsiębiorców z konsumentami — Nieuczciwe warunki umowy — Umowy kredytu hipotecznego — Egzekucja wierzytelności zabezpieczonej hipoteką — Termin zawity — Zakres kompetencji sądów krajowych — Powaga rzeczy osądzonej)

(2017/C 104/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Primus SA

Strona pozwana: Jesús Gutiérrez García

Sentencja

- 1) Artykuły 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak czwarty przepis przejściowy Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (ustawy 1/2013 o środkach służących wzmocnieniu ochrony dłużników hipotecznych oraz o restrukturyzacji długu i najmie socjalnym) z dnia 14 maja 2013 r., uzależniającemu wykonywanie przez konsumentów – w stosunku do których przed dniem wejścia w życie ustawy zawierającej ów przepis wszczęte zostało postępowanie w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, niezakończone przed tym dniem – przysługującego im prawa do wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego opartego na zarzucie dotyczącym nieuczciwego charakteru warunków umowy od dochowania miesięcznego terminu zawitego na jego wniesienie, liczonego od dnia następującego po dniu wejścia w życie owej ustawy.
- 2) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, takiemu jak wynikające z art. 207 Ley 1/2000, de Enjuiciamiento Civil (ustawy 1/2000 kodeks postępowania cywilnego) z dnia 7 stycznia 2000 r., zmienionej przez Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (ustawę 1/2013 o środkach służących wzmocnieniu ochrony dłużników hipotecznych oraz o restrukturyzacji długu i najmie socjalnym) z dnia 14 maja 2013 r., następnie przez Real Decreto-Ley 7/2013, de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestaria y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación (dekret z mocą ustawy 7/2013 dotyczący pilnych środków o charakterze podatkowym lub budżetowym i wspierający badania, rozwój i innowacje) z dnia 28 czerwca 2013 r. oraz Real Decreto-ley 11/2014, de medidas urgentes en materia concursal (dekret z mocą ustawy 11/2014 dotyczący pilnych środków w dziedzinie upadłości) z dnia 5 września 2014 r., które zakazuje sądowi krajowemu ponownego badania z urzędu, czy warunki umowy mają nieuczciwy charakter, jeżeli w orzeczeniu korzystającym z powagi rzeczy osądzonej wydane zostało już rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem całokształtu warunków owej umowy w świetle rzeczony dyrektywy.

Natomiast w przypadku istnienia jednego, względnie kilku warunków umowy, których nieuczciwy charakter nie był jeszcze badany w ramach wcześniejszej kontroli sądowej spornej umowy, która to kontrola zakończyła się wydaniem orzeczenia korzystającego z powagi rzeczy osądzonej, dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, do którego zgodnie z przepisami wnoszone są nadzwyczajne powództwa przeciwegzekucyjne, ma obowiązek dokonania – na wniosek strony lub z urzędu, o ile posiada niezbędne ku temu informacje na temat stanu prawnego i faktycznego – oceny nieuczciwego charakteru tychże warunków.

- 3) Wykładni art. 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że:

- badanie, czy warunek umowy zawartej pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem ma nieuczciwy charakter, zakłada ustalenie, czy warunek ów stwarza znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron umowy na niekorzyść konsumenta. Badanie to należy przeprowadzić w świetle przepisów krajowych znajdujących – wobec braku porozumienia stron w tym zakresie – zastosowanie do środków, jakimi konsumenci dysponują zgodnie z uregulowaniem krajowym dla celów spowodowania zaprzestania stosowania tego typu warunku, charakteru towarów lub usług, których umowa dotyczy, oraz wszystkich okoliczności towarzyszących zawarciu tejże umowy;
- jeśli sąd odsyłający jest zdania, że warunek umowy dotyczący sposobu obliczania odsetek zwykłych, taki jak sporny w postępowaniu głównym, nie został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 tej dyrektywy, ciąży na nim obowiązek zbadania, czy warunek ten jest nieuczciwy w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej samej dyrektywy. W ramach takiego badania sąd odsyłający musi w szczególności porównać metodę obliczania stawki odsetek zwykłych przewidzianą przez ową klauzulę i rzeczywistą stawkę tychże odsetek ze zwykle stosowanymi metodami ich obliczania oraz stawką odsetek ustawowych, a także ze stawkami odsetek stosowanymi na rynku w chwili zawarcia umowy stanowiącej przedmiot sporu w postępowaniu głównym w odniesieniu do kredytu równoważnej wysokości i udzielonego na równoważny okres co w przypadku badanej umowy kredytu, a
- jeżeli chodzi o ocenę przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru warunku dotyczącego wcześniejszej natychmiastowej zapłaty całego długu w przypadku niewywiązywania się przez dłużnika przez określony czas z ciążących na nim zobowiązań, sąd odsyłający musi sprawdzić, czy przysługujące przedsiębiorcy uprawnienie do uznania całego kredytu za wymagalny jest uzależnione od niewywiązania się przez konsumenta ze zobowiązania o zasadniczym dla danego stosunku umownego znaczeniu, czy uprawnienie takie przysługuje w przypadkach, w których takie niewywiązanie się ma charakter wystarczająco poważny w stosunku do kwoty kredytu i okresu, na który go udzielono, czy uprawnienie to stanowi odstępstwo od mających zastosowanie w tym zakresie przepisów prawa powszechnie obowiązującego na wypadek braku szczególnego uregulowania w umowie oraz czy prawo krajowe przewiduje odpowiednie i skuteczne środki umożliwiające konsumentowi, w odniesieniu do którego stosowany jest taki warunek umowy, usunięcie skutków owej wymagalności kredytu.

- 4) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie dokonywanej w orzecznictwie wykładni przepisu prawa krajowego regulującego warunki dotyczące natychmiastowej wymagalności umów kredytu, takiego jak art. 693 ust. 2 ustawy 1/2000, zmienionej dekretem z mocą ustawy 7/2013, zakazującej sądowi krajowemu, który stwierdził, że dany warunek ma nieuczciwy charakter, uznania go za niebyły [bezsłowny], i odstąpienia od stosowania go, jeśli w rzeczywistości przedsiębiorca go nie zastosował, lecz postąpił zgodnie z wymogami owego przepisu prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 421 z 24.11.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – M/Minister for Justice and Equality Ireland and the Attorney General

(Sprawa C-560/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków, jakie muszą spełnić obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, aby móc ubiegać się o status uchodźcy — Wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej — Prawdopodobieństwo krajowej procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej, złożonego w następstwie oddalenia wniosku o przyznanie statusu uchodźcy — Prawo do bycia wysłuchanym — Zakres — Prawo do przesłuchania — Prawo do powoływania i przesłuchiwanie świadków)

(2017/C 104/17)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M

Strona pozwana: Minister for Justice, Ireland, Attorney General

Sentencja

Prawo do bycia wysłuchanym, jakie ma zastosowanie w ramach dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości [treści] przyznawanej ochrony, nie wymaga co do zasady, by – w przypadku gdy uregulowanie krajowe, takie jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, przewiduje dwie odrębne i następujące po sobie procedury rozpatrywania wniosków, odpowiednio, o nadanie statusu uchodźcy i o udzielenie ochrony uzupełniającej – wnioskującemu o udzielenie ochrony uzupełniającej przysługiwało prawo do przesłuchania w przedmiocie złożonego przez niego wniosku oraz prawo do powoływania i przesłuchiwanie świadków w trakcie tego przesłuchania.

Przesłuchanie należy jednak przeprowadzić, w przypadku gdy szczególne okoliczności dotyczące informacji i dowodów, jakimi dysponuje właściwy organ, albo osobistej lub ogólnej sytuacji, w jaką wpisuje się wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej, sprawiają, że jest ono konieczne do rozpatrzenia wniosku z pełną znajomością stanu faktycznego, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 9.3.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 31 stycznia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides/Mostafa Lounani

(Sprawa C-573/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Azyl — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów statusu uchodźców — Artykuł 12 ust. 2 lit. c) i art. 12 ust. 3 — Wykluczenie z możliwości uzyskania statusu uchodźcy — Pojęcie „czynów sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych” — Zakres — Członek kierownictwa organizacji terrorystycznej — Skazanie za uczestnictwo w działaniach grupy terrorystycznej — Ocena indywidualna]

(2017/C 104/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Strona przeciwna: Mostafa Lounani

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 2 lit. c) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że skazanie osoby wnioskującej o udzielenie międzynarodowej ochrony za jedno z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 1 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu nie jest niezbędną przesłanką powołania się na przewidzianą w tym przepisie podstawę wykluczenia z możliwości uzyskania statusu uchodźcy.
- 2) Artykuł 12 ust. 2 lit. c) oraz art. 12 ust. 3 dyrektywy 2004/83 należy interpretować w ten sposób, że czyny polegające na uczestnictwie w działaniach grupy terrorystycznej, takie jak czyny, za które skazana została strona przeciwna w postępowaniu głównym, mogą uzasadniać zastosowanie wykluczenia z możliwości uzyskania statusu uchodźcy, nawet jeżeli zainteresowana osoba ani nie popełniła, ani nie usiłowała popełnić, ani też nie groziła popełnieniem aktów terrorystycznych. Na potrzeby dokonania indywidualnej oceny okoliczności faktycznych pozwalających na ustalenie, czy istnieją poważne podstawy, aby sądzić, że dana osoba jest winna czynów sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych, podlegała do popełniania takich czynów lub inny sposób uczestniczyła w ich popełnianiu, okoliczność, że osoba ta została skazana przez sądy państwa członkowskiego za uczestnictwo w działaniach grupy terrorystycznej, stanowi okoliczność o szczególnym znaczeniu, podobnie jak okoliczność, że osoba ta była jednym z członków kierownictwa takiej grupy, bez konieczności ustalania, czy osoba ta sama podlegała do popełnienia aktu terrorystycznego lub uczestniczyła w jego popełnianiu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 1 lutego 2017 r. – Portovesme Srl/Komisja Europejska
(Sprawa C-606/14 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — Pomoc przyznana przez Republikę Włoską na rzecz Portovesme Srl — Systemy preferencyjnej taryfy opłat za energię elektryczną — Decyzja uznająca środek pomocy za niezgodny z rynkiem wewnętrznym)

(2017/C 104/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Portovesme Srl (przedstawiciele: G. Dore, M. Liberati, A. Vinci i F. Ciulli, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci i É. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Portovesme Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 16.03.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Maxcom Ltd, Chin Haur Indonesia, PT, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

(Sprawy połączone C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 — Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 13 — Obejście — Artykuł 18 — Brak współpracy — Dowód — Zbiór zgodnych poszlak]

(2017/C 104/20)

Język postępowania: angielski

Strony

(Sprawa C-247/15 P)

Wnosząca odwołanie: Maxcom Ltd (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat oraz J. Beck, solicitor)

Pozostali uczestnicy postępowania: Chin Haur Indonesia, PT (przedstawiciele: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt oraz F.C. Laprévote, avocat), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile, B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte), Komisja Europejska (przedstawiciele: J. F. Brakeland oraz M. França, pełnomocnicy)

(Sprawa C-253/15 P)

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland oraz M. França, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Chin Haur Indonesia PT (przedstawiciele: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt oraz F.C. Laprévote, avocat), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile i B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte), Maxcom Ltd (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat oraz J. Beck, solicitor)

(Sprawa C-259/15 P)

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile i B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Chin Haur Indonesia PT (przedstawiciele: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt oraz F.C. Laprévote, avocat), Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland oraz M. França, pełnomocnicy), Maxcom Ltd (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat oraz J. Beck, solicitor)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 marca 2015 r., *Chin Haur Indonesia/Rada* (T-412/13, EU:T:2015:163) zostaje uchylony.
- 2) Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez Chin Haur Indonesia PT do Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-412/13 zostaje oddalona.
- 3) Chin Haur Indonesia PT zostaje obciążona poza kosztami własnymi również kosztami poniesionymi przez Maxcom Ltd oraz Radę Unii Europejskiej zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie T-412/13, jak i w postępowaniach odwoławczych.
- 4) Chin Haur Indonesia PT zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję Europejską w ramach odwołania w sprawie C-253/15 P.
- 5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty poniesione w postępowaniach odwoławczych w sprawach C-247/15 P i C-259/15 P, a także w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie T-412/13.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2015.
Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Maxcom Ltd, City Cycle Industries, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

(Sprawy połączone C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 — Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 13 — Obejście — Artykuł 18 — Brak współpracy — Dowód — Zbiór zgodnych poszlak — Sprzeczność w uzasadnieniu — Brak uzasadnienia — Naruszenie praw proceduralnych]

(2017/C 104/21)

Język postępowania: angielski

Strony

(Sprawa C-248/15 P)

Wnosząca odwołanie: Maxcom Ltd (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat oraz J. Beck, solicitor)

Pozostali uczestnicy postępowania: City Cycle Industries (przedstawiciele: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt oraz F.C. Laprévote, avocat), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile oraz B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte), Komisja Europejska (przedstawiciele: J. F. Brakeland oraz M. França, pełnomocnicy),

(Sprawa C-254/15 P)

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland oraz M. França, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: City Cycle Industries (przedstawiciele: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt oraz F.C. Laprévote, avocat), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile oraz B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte), Maxcom Ltd (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat oraz J. Beck, solicitor),

(Sprawa C-260/15 P)

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile oraz B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: City Cycle Industries (przedstawiciele: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt i F.C. Laprévote, avocat), Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland oraz M. França, pełnomocnicy), Maxcom Ltd (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat oraz J. Beck, solicitor)

Sentencja

- 1) Odwołania w sprawach C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P zostają oddalone.
- 2) Maxcom Ltd, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska zostają obciążone, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez City Cycle Industries w związku z postępowaniem w pierwszej instancji w sprawie T-413/13 i postępowaniami odwoławczymi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2015.
Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – X/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-283/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo podatkowe — Podatek dochodowy — Obywatel państwa członkowskiego uzyskujący dochody na terytorium tego państwa członkowskiego i na terytorium państwa trzeciego, mający miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Korzyść podatkowa mająca uwzględnić jego sytuację osobistą i rodzinną)

(2017/C 104/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

- 1) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie, którego przepisy podatkowe umożliwiają odliczenie „ujemnych dochodów” związanych z lokalem mieszkalnym, odmówiło skorzystania z tego odliczenia względem niebędącej rezydentem osoby prowadzącej działalność na własny rachunek, w sytuacji gdy uzyskuje ona na terytorium tego państwa członkowskiego 60 % ogółu swych dochodów, a w państwie członkowskim, na terytorium którego znajduje się jej lokal mieszkalny, nie uzyskuje ona dochodu, który pozwalałby jej na skorzystanie z prawa do równoważnego odliczenia.
- 2) Zakaz, który wynika z odpowiedzi na pytanie pierwsze, dotyczy każdego państwa członkowskiego prowadzenia działalności, na którego terytorium osoba prowadząca działalność na własny rachunek uzyskuje dochody umożliwiające jej powołanie się na prawo do równoważnego odliczenia proporcjonalnie do części tych dochodów uzyskanych na terytorium każdego państwa członkowskiego prowadzenia działalności. W tym zakresie „państwem członkowskim prowadzenia działalności” jest każde państwo członkowskie mające kompetencje w zakresie opodatkowania dochodów z działalności nierezydenta, które są uzyskane na jego terytorium niezależnie od miejsca, w którym działalność ta jest w praktyce wykonywana.

- 3) Okoliczność, iż zainteresowany podatnik niebędący rezydentem uzyskuje część jego dochodu podlegającego opodatkowaniu nie na terytorium państwa członkowskiego, lecz na terytorium państwa trzeciego, nie wpływa na odpowiedź udzieloną na pytanie drugie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Republika Francuska/Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-373/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) — Wydatki wyłączone z finansowania przez Unię Europejską — Rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, (WE) nr 1975/2006 i (WE) nr 796/2004 — Środki wsparcia na rzecz rozwoju obszarów wiejskich — Obszary o niekorzystnych warunkach naturalnych — Kontrole na miejscu — Współczynnik gęstości hodowlanej — Liczenie zwierząt]

(2017/C 104/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas oraz C. Candat, a następnie G. de Bergues, D. Colas, F. Fize oraz A. Daly, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M.A. Sampol Pucurull, agentà), Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Bianchi oraz G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2015 r., Francja/Komisja (T- 259/13, niepublikowany, EU:T:2015:250) zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 lutego 2017 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-392/15) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 51 TFUE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej)

(2017/C 104/24)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, G. Koós i M. M. Tátrai, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil i D. Hadroušek, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Ustanawiając warunek przynależności państwowej w celu dostępu do zawodu notariusza, Węgry uchybiły zobowiązaniom spoczywającym na nich na mocy art. 49 TFUE.
- 2) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) – Secretary of State for Work and Pensions/Tolley

(Sprawa C-430/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Składnik z tytułu „niesamodzielnności” zasiłku na utrzymanie w przypadku niepełnosprawności (disability living allowance) — Osoba ubezpieczona od ryzyka starości, która zaprzestała ostatecznie wszelkiej działalności zawodowej — Pojęcia „świadczenia w razie choroby” i „świadczenia z tytułu inwalidztwa” — Przenoszalność]

(2017/C 104/25)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secretary of State for Work and Pensions

Strona pozwana: Tolley

Sentencja

- 1) Świadczenie takie jak składnik z tytułu „niesamodzielnności” zasiłku na utrzymanie w przypadku niepełnosprawności (disability living allowance) stanowi świadczenie w razie choroby w rozumieniu rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i znowelizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 307/1999 z dnia 8 lutego 1999 r.
- 2) Artykuł 13 ust. 2 lit. f) rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i znowelizowanym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 307/1999, należy interpretować w ten sposób, iż fakt, że osoba nabyła uprawnienie do emerytury na podstawie składek uiszczanych w danym okresie na rzecz systemu zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, nie stoi na przeszkodzie temu, aby następnie ustawodawstwo tego państwa członkowskiego przestało być stosowane w odniesieniu do tej osoby. Sąd krajowy powinien określić, w świetle okoliczności rozpatrywanego przezeń sporu i mających zastosowanie przepisów prawa krajowego, w jakiej chwili to ustawodawstwo przestało być stosowane do wspomnianej osoby.
- 3) Artykuł 22 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i znowelizowanym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 307/1999, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby w ustawodawstwie państwa właściwego uzależniono przyznanie zasiłku takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym od przesłanki zamieszkania i obecności na terytorium tego państwa członkowskiego.

Artykuł 22 ust. 1 lit. b) i art. 22 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i znowelizowanym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 307/1999, należy interpretować w ten sposób, że osoba znajdująca się w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym zachowuje prawo do pobierania świadczeń wskazanych w tym pierwszym przepisie po przeniesieniu miejsca zamieszkania do państwa członkowskiego innego niż państwo właściwe, pod warunkiem że uzyskała wymaganą na to zgodę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Bremen – Niemcy) – Madaus GmbH/Hauptzollamt Bremen

(Sprawa C-441/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Pozycje 3824 90 97, 2106 90 92 — Produkt w postaci proszku składający się z węgla wapnia (95 %) i z modyfikowanej skrobi (5 %)]

(2017/C 104/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Finanzgericht Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Madaus GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Bremen

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1001/2013 z dnia 4 października 2013 r. należy interpretować w ten sposób, że produkt taki jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym wykorzystywany w celu produkcji tabletek z wapnia w formie zwykłych tabletek, tabletek musujących i tabletek do żucia, składający się z jednorodnego chemicznie węgla wapnia w proszku oraz skrobi modyfikowanej dodanej w celu ułatwienia formowania tabletek, o zawartości skrobi poniżej 5 % masy, należy klasyfikować do pozycji 2106 tej nomenklatury.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Królestwo Hiszpanii/Komisja Europejska

(Sprawa C-506/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) — Wydatki wyłączone z finansowania przez Unię Europejską — Rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, (WE) nr 1975/2006 i (WE) nr 796/2004 — Środki wsparcia na rzecz rozwoju obszarów wiejskich — Obszary o niekorzystnych warunkach naturalnych — Kontrole na miejscu — Współczynnik gęstości hodowlanej — Liczenie zwierząt]

(2017/C 104/27)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M.A. Sampol Pucurull, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Galindo Martín i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający wnoszącego odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i A. Daly, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris – Francja) – Carrefour Hypermarchés SAS/ITM Alimentaire International SASU

(Sprawa C-562/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Reklama porównawcza — Dyrektywa 2006/114/WE — Artykuł 4 — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuł 7 — Obiektywne porównanie cen — Zaniechanie wprowadzające w błąd — Reklama porównująca ceny produktów sprzedawanych w sklepach różnej wielkości lub różnego formatu — Dopuszczalność — Istotne informacje — Zakres i nośnik informacji)

(2017/C 104/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Carrefour Hypermarchés SAS

Strona pozwana: ITM Alimentaire International SASU

Sentencja

Artykuł 4 lit. a) i c) dyrektywy 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej w związku z art. 7 ust. 1–3 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że w rozumieniu pierwszego z tych przepisów niedozwolona może być reklama taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, porównująca ceny produktów sprzedawanych w sklepach różnej wielkości lub różnego formatu, jeżeli sklepy te należą do sieci, z których każda posiada szereg sklepów różnej wielkości lub różnego formatu, oraz jeżeli reklamodawca porównuje ceny stosowane w należących do jego sieci sklepach większych lub większego formatu z cenami podawanymi w należących do konkurencyjnych sieci sklepach mniejszych lub mniejszego formatu, chyba że konsumenci zostali poinformowani w sposób jasny i w samym przekazie reklamowym, że porównanie zostało dokonane między cenami stosowanymi w należących do sieci reklamodawcy sklepach większych lub większego formatu i cenami podawanymi w należących do konkurencyjnych sieci sklepach mniejszych lub mniejszego formatu.

W celu oceny dopuszczalności takiej reklamy do sądu odsyłającego należy zbadać, czy w sprawie w postępowaniu głównym, w świetle okoliczności niniejszego przypadku, rozpatrywana reklama nie spełnia wymogu obiektywności porównania lub ma charakter wprowadzający w błąd, po pierwsze, poprzez uwzględnienie sposobu postrzegania tej reklamy przez przeciętnego, właściwie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego konsumenta danych produktów, i po drugie, poprzez uwzględnienie informacji znajdujących się w omawianej reklamie, w szczególności tych dotyczących sklepów należących do sieci reklamodawcy oraz sklepów należących do konkurencyjnych sieci, w których stosowane ceny zostały porównane, i ogólnie wszystkich cech tej reklamy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – Raffinerie Tirlemontoise SA/État belge

(Sprawa C-585/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Cukier — Opłaty produkcyjne — Obliczanie średniej straty — Obliczanie opłat produkcyjnych — Rozporządzenie (WE) nr 2267/2000 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 1993/2001 — Ważność]

(2017/C 104/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raffinerie Tirlemontoise SA

Strona pozwana: État belge

Sentencja

- 1) Artykuł 33 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru należy interpretować w ten sposób, że w celu obliczenia średniej straty należy podzielić całkowitą kwotę rzeczywistych wydatków związanych z refundacjami wywozowymi do produktów objętych tym przepisem przez wszystkie ilości tych wywiezionych produktów, niezależnie od tego, czy w odniesieniu do tych ilości refundacje rzeczywiście zostały wypłacone.
- 2) Artykuł 33 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w celu łącznego obliczenia opłat produkcyjnych należy uwzględnić średnią stratę, którą oblicza się, dzieląc sumę rzeczywistych wydatków związanych z refundacjami wywozowymi do produktów podlegających temu przepisowi przez wszystkie ilości tych wywiezionych produktów, niezależnie od tego, czy w odniesieniu do tych ilości rzeczywiście zostały wypłacone refundacje wywozowe.
- 3) Stwierdza się nieważność rozporządzeń Komisji (WE) nr 2267/2000 z dnia 12 października 2000 r. ustalającego wysokość opłat produkcyjnych oraz współczynnik obliczania opłaty dodatkowej w sektorze cukru na rok gospodarczy 1999/2000 oraz (WE) nr 1993/2001 z dnia 11 października 2001 r. ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2000/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 9 lutego 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa) – Portugalia] – Euro Tyre BV/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-21/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 131 i 138 — Przesłanki zwolnienia dostawy wewnątrzwspólnotowej — System wymiany informacji o VAT (VIES) — Brak rejestracji nabywcy — Odmowa skorzystania ze zwolnienia — Dopuszczalność]

(2017/C 104/30)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Euro Tyre BV

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuł 131 i art. 138 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, aby organ podatkowy danego państwa członkowskiego odmawiał zwolnienia wewnątrzwspólnotowej dostawy z podatku od wartości dodanej z tego tylko względu, że w momencie tej dostawy nabywca, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim przeznaczenia i posiadający numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej ważny do dokonywania transakcji w tym państwie, nie jest ani zarejestrowany w systemie wymiany informacji o podatku od wartości dodanej, ani objęty systemem opodatkowania wewnątrzwspólnotowego nabycia, chociaż nie istnieje żadna konkretna poszlaka wskazująca na popełnienie oszustwa podatkowego oraz ustalono, że przesłanki materialnoprawne zwolnienia z podatku od wartości dodanej zostały spełnione. W tym wypadku art. 138 ust. 1 owej dyrektywy, interpretowany w świetle zasady proporcjonalności, stoi również na przeszkodzie takiej odmowie, jeżeli sprzedawca wiedział o sytuacji nabywcy w zakresie podatku od wartości dodanej i był przekonany, że nabywca zostanie w późniejszym czasie zarejestrowany ze skutkiem wstecznym jako wewnątrzwspólnotowy podmiot gospodarczy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 4.4.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 1 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Setúbal – Portugalia) – Município de Palmela/Autoridade de Segurança Alimentar e Económica (ASAE) – Divisão de Gestão de Contraordenações

(Sprawa C-144/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Procedury udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego — Dyrektywy 83/189/EWG i 98/34/WE — Projekt przepisu technicznego — Powiadomienie Komisji Europejskiej — Zobowiązania państw członkowskich — Naruszenie — Konsekwencje)

(2017/C 104/31)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Setúbal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Município de

Strona pozwana: Autoridade de Segurança Alimentar e Económica (ASAE) – Divisão de Gestão de Contraordenações

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, zmienionej aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że sankcja w postaci braku możliwości powołania się na nienotyfikowany przepis techniczny, taki jak art. 16 ust. 1 i 2 Regulamento que estabelece as condições de segurança a observar na localização, implantação, conceção e organização funcional dos espaços de jogo e recreio, respetivamente, equipamento e superfícies de impacto (rozporządzenia w sprawie warunków bezpieczeństwa, których należy przestrzegać przy lokalizacji, zakładaniu, projektowaniu i funkcjonalnej organizacji placów zabaw i rekreacji, ich wyposażenia i powierzchni upadku), załączonego do Decreto-Lei n° 379/97 (dekretu z mocą ustawy nr 379/97) z dnia 27 grudnia 1997 r., zmienionego przez Decreto-Lei n° 119/2009 (dekret z mocą ustawy nr 119/2009) z dnia 19 maja 2009 r., ma zastosowanie jedynie do tego przepisu technicznego, a nie do całego aktu prawodawczego, w którym jest on zawarty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 9 lutego 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice, Family Division (England and Wales) – Zjednoczone Królestwo] – M. S./P. S.

(Sprawa C-283/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 — Artykuł 41 ust. 1 — Uznawanie wykonywania orzeczeń oraz współpraca w zakresie zobowiązań alimentacyjnych — Wykonywanie orzeczenia w państwie członkowskim — Złożenie wniosku bezpośrednio do właściwego organu państwa członkowskiego wykonania — Przepisy krajowe zobowiązujące do zwrócenia się do organu centralnego państwa członkowskiego wykonania]

(2017/C 104/32)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice, Family Division (England and Wales)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M. S.

Strona pozwana: P. S.

Sentencja

1) Przepisy rozdziału IV rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, a w szczególności art. 41 ust. 1 tego rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że wierzyciel świadczeń alimentacyjnych, który uzyskał orzeczenie na swoją korzyść w jednym z państw członkowskich i który zamierza doprowadzić do wykonania tego orzeczenia w innym państwie członkowskim, może przedstawić wniosek bezpośrednio do właściwego organu tego ostatniego państwa członkowskiego, takiego jak wyspecjalizowany sąd, i nie może być zobowiązany do złożenia wniosku do takiego sądu za pośrednictwem organu centralnego państwa członkowskiego wykonania.

- 2) Państwa członkowskie są zobowiązane zapewnić pełną skuteczność prawa przewidzianego w art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 4/2009, zmieniając stosownie do okoliczności swe przepisy proceduralne. Sąd krajowy powinien w każdym razie zastosować tenże art. 41 ust. 1, odstępując w miarę potrzeby od stosowania niezgodnych przepisów prawa krajowego, i umożliwić w rezultacie wierzycielowi świadczeń alimentacyjnych złożenie wniosku bezpośrednio do właściwego organu państwa członkowskiego wykonania, nawet jeżeli nie przewiduje tego prawo krajowe.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – d.d. Synergy Hellas Anonymi Emporiki Etaireia Parochis Ypiresion Pliroforikis/Komisja Europejska

(Sprawa C-45/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Klauzula arbitrażowa — Umowa „Multi-level patient — specific artery and artherogenesis model for outcome prediction, decision support treatment, and virtual hand-on training (ARTreat)”, zawarta w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) — Rozwiązanie tej umowy ze względu na nieprawidłowości popełnione przy wykonywaniu innej umowy zawartej z Komisją Europejską — Dobra wiara — Uzasadnione oczekiwania co do tego, że umowa nie zostanie rozwiązana]

(2017/C 104/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: d.d. Synergy Hellas Anonymi Emporiki Etaireia Parochis Ypiresion Pliroforikis (przedstawiciel: K. Damis, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) d.d. Synergy Hellas Anonymi Emporiki Etaireia Parochis Ypiresion Pliroforikis zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 stycznia 2017 r. – Carsten René Beul/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-53/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Funkcjonowanie rynków finansowych — Wymogi w zakresie przeprowadzania ustawowych badań rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego — Rozporządzenie (UE) nr 537/2014 — Zasady organizacji i kwalifikacji biegłych rewidentów i firm audytorskich przez jednostki interesu publicznego — Brak indywidualnego oddziaływania — Oczywista niedopuszczalność]

(2017/C 104/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Carsten René Beul (przedstawiciele: H. M. Pott i T. Eckhold, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Warin i P. Schonard, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Balta i R. Wiemann, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) Carsten René Beul zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 10 listopada 2016 r. – Dávid Vámos/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

(Sprawa C-566/16)

(2017/C 104/35)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dávid Vámos

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

Pytania prejudycjalne

Czy uregulowanie krajowe, zgodnie z którym organ podatkowy może w ramach kontroli podatkowej a posteriori wykluczyć możliwość dokonania wyboru zwolnienia podmiotowego, na tej podstawie, że podatnik ma tę możliwość tylko w momencie zgłoszenia podjęcia działalności gospodarczej podlegającej opodatkowaniu, jest niezgodne z prawem Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 23 listopada 2016 r. – Admiral Casinos & Entertainment AG/Alexander Holiczky

(Sprawa C-593/16)

(2017/C 104/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Admiral Casinos & Entertainment AG

Strona pozwana: Alexander Holiczky

Postanowieniem Trybunału z dnia 7 lutego 2017 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy)
w dniu 28 listopada 2016 r. – Juhler Holding A/S/Bundeszentralamt für Steuern**

(Sprawa C-613/16)

(2017/C 104/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Juhler Holding A/S

Strona pozwana: Bundeszentralamt für Steuern

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 43 w związku z art. 48 WE (obecnie art. 49 w związku z art. 54 TFUE) stoi na przeszkodzie krajowemu przepisowi podatkowemu takiemu jak przepis będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, który odmawia spółce dominującej będącej nierezydentem – która w ramach koncernu działającego aktywnie w kraju jej siedziby jest na stałe wyodrębniona jako spółka holdingowa – zwolnienia z podatku od dochodów kapitałowych z tytułu wypłaconych jej dywidend,

o ile udziały w tej spółce posiadają osoby, którym zwrot lub zwolnienie nie przysługiwałyby, gdyby uzyskały one bezpośrednio dochody oraz

- 1) brak jest gospodarczych lub innych znaczących powodów dla włączenia spółki dominującej będącej nierezydentem albo
- 2) spółka dominująca będąca nierezydentem uzyskuje z własnej działalności gospodarczej nie więcej niż 10 % całkowitego przychodu brutto w danym roku gospodarczym (co między innymi nie ma miejsca, gdy spółka zagraniczna uzyskuje przychody brutto z zarządzania aktywami) albo
- 3) spółka dominująca będąca nierezydentem nie uczestniczy w ogólnym obrocie gospodarczym przy wykorzystaniu zakładu urządzonego odpowiednio do jej przedmiotu działalności, podczas gdy spółkom holdingowym będącym rezydentami zwolnienie z podatku dochodowego zostaje przyznane bez względu na wymienione wyżej warunki?

2. Czy art. 5 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 2 dyrektywy 90/435/EWG⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie krajowemu przepisowi podatkowemu takiemu jak przepis będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, który odmawia spółce dominującej będącej nierezydentem – która w ramach koncernu działającego aktywnie w kraju jej siedziby jest na stałe wyodrębniona jako spółka holdingowa – zwolnienia z podatku od dochodów kapitałowych z tytułu wypłaconych jej dywidend,

o ile udziały w tej spółce posiadają osoby, którym zwrot lub zwolnienie nie przysługiwałyby, gdyby uzyskały one bezpośrednio dochody oraz

- 1) brak jest gospodarczych lub innych znaczących powodów dla włączenia spółki dominującej będącej nierezydentem albo
- 2) spółka dominująca będąca nierezydentem uzyskuje z własnej działalności gospodarczej nie więcej niż 10 % całkowitego przychodu brutto w danym roku gospodarczym (co między innymi nie ma miejsca, gdy spółka zagraniczna uzyskuje przychody brutto z zarządzania aktywami) albo
- 3) spółka dominująca będąca nierezydentem nie uczestniczy w ogólnym obrocie gospodarczym przy wykorzystaniu zakładu urządzonego odpowiednio do jej przedmiotu działalności, podczas gdy spółkom holdingowym będącym rezydentami zwolnienie z podatku dochodowego zostaje przyznane bez względu na wymienione wyżej warunki?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich; Dz.U. L 225, s. 6.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 7 grudnia 2016 r. – CX

(Sprawa C-629/16)

(2017/C 104/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CX

Druga strona postępowania: Bezirkshauptmannschaft Schärding

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii, a w szczególności Układ ustanawiający stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją (64/733/EWG) (Dz.U. 217 z dnia 29 grudnia 1964 r., s. 3687/64), Protokół dodatkowy do Układu o stowarzyszeniu (Dz.U. 1972, L 293, s. 3), jak i decyzja nr 1/95 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie wprowadzenia w życie okresu końcowego unii celnej (96/142/EG) (Dz.U. 1996, L 35, s. 1), stoi na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi przedsiębiorcy trudniący się przewozem towarów, mający siedzibę w Republice Turcji, mają prawo dokonywać w ramach działalności gospodarczej międzynarodowego przewozu towarów pojazdami mechanicznymi na lub przez obszar Republiki Austrii tylko wówczas, gdy dysponują oni dokumentami pojazdu, które wydawane są w ramach kontyngentów ustanowionych pomiędzy Austrią a Turcją na podstawie dwustronnej umowy, albo gdy zostało im udzielone zezwolenie na dany przewóz towarów, przy czym z danym przewozem towarów musi wiązać się ważny interes publiczny, a wnioskodawca musi udowodnić, że przejazdu nie można uniknąć ani przez podjęcie środków organizacyjnych, ani przez wybór innego środka transportu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 grudnia 2016 r. – Junek Europ-Vertrieb GmbH/Lohmann & Rauscher International GmbH & Co. KG

(Sprawa C-642/16)

(2017/C 104/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Junek Europ-Vertrieb GmbH

Strona pozwana: Lohmann & Rauscher International GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

Czy art. 13 ust. 2 rozporządzenia 207/2009 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się dalszemu obrotowi wyrobem medycznym sprowadzonym z innego państwa członkowskiego w jego własnym, oryginalnym opakowaniu wewnętrznym i zewnętrznym, na którym podmiot dokonujący przywozu umieścił dodatkową zewnętrzną etykietę, chyba że

- zostanie ustalone, iż powołanie się przez właściciela znaku towarowego na prawa z niego wynikające w celu sprzeciwienia się wprowadzaniu do obrotu produktu z nową etykietą, opatrzonego tym znakiem towarowym, przyczynia się do sztucznego podziału rynków pomiędzy państwami członkowskimi,
- zostanie wykazane, że nowa etykieta nie może naruszyć oryginalnego stanu produktu wewnątrz opakowania,
- na nowym opakowaniu zostanie wyraźnie wymieniony podmiot, który dokonał nałożenia nowej etykiety, jak również nazwa wytwórcy produktu,

- wygląd produktu z nową etykietą nie może zaszkodzić renomie znaku towarowego i podmiotu do niego uprawnionego; etykieta nie może być zatem uszkodzona, złej jakości lub nieschludna, a także
- podmiot dokonujący przywozu poinformuje właściciela znaku towarowego przed wprowadzeniem produktu z nową etykietą do obrotu i dostarczy mu, na żądanie, próbkę tego produktu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Peter Valach i in./Waldviertler Sparkasse Bank AG i in.

(Sprawa C-649/16)

(2017/C 104/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Valach, Alena Valachová, Europa SC ZV II a.s., Europa SC LV a.s., VAV Parking a.s., Europa SC BB a.s., Byty A s.r.o.

Strona pozwana: Waldviertler Sparkasse Bank AG, Československá obchodná banka a.s., Miesto Banská Bystrica

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że powództwo mające za przedmiot żądanie odszkodowawcze z tytułu odpowiedzialności deliktowej, wniesione przeciwko członkom komitetu wierzycieli z powodu ich bezprawnego zachowania w trakcie głosowania nad planem naprawczym w postępowaniu w sprawie niewypłacalności przez właścicieli udziałów w spółce będącej niewypłacalną dłużniczką – co ma miejsce w przypadku skarżących nr 1 i 2 – oraz przez spółki projektowe, które pozostawały w stosunkach handlowych z niewypłacalną dłużniczką – co ma miejsce w przypadku skarżących nr 3–7 – dotyczy niewypłacalności w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012 i tym samym jest wyłączone z przedmiotowego zakresu stosowania tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 21 grudnia 2016 r. – Lucrețiu Hadrian Vădan/Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Alba

(Sprawa C-664/16)

(2017/C 104/41)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lucrețiu Hadrian Vădan

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Alba

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ogólnie dyrektywę 2006/112⁽¹⁾, a w szczególności art. 167, 168, 178, 179 i 273, jak również zasadę proporcjonalności i zasadę neutralności można interpretować w ten sposób, że zezwalają one podatnikowi, który spełnia materialnoprawne przesłanki odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT), skorzystać z przysługującego mu odliczenia, w sytuacji gdy – w szczególnym kontekście takim jak kontekst sporu w postępowaniu głównym – nie jest on w stanie dostarczyć dowodu, poprzez przedstawienie faktur, kwot naliczonych za dostawę towarów i usług?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy dyrektywa 2006/112, a także zasada proporcjonalności i zasada neutralności mogą być interpretowane w ten sposób, że pośredni sposób oceny (za pomocą opinii sądowej), przeprowadzonej przez niezależnego biegłego na podstawie ilości robót/robocizny związanej z budową wynikającej z opinii, stanowi dopuszczalny i odpowiedni środek do celów ustalenia zakresu prawa do odliczenia, w przypadku gdy dostawa towarów (materiałów budowlanych) i usług (robocizna związana z budową budynków) pochodzi od podatników do celów VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy) w dniu 29 grudnia 2016 r. – Tsegezab Mengesteab/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-670/16)

(2017/C 104/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Minden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tsegezab Mengesteab

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

1. Czy osoba ubiegająca się o azyl może powołać się na przejęcie odpowiedzialności przez wnioskujące państwo członkowskie z powodu upływu terminu do złożenia wniosku o przejęcie (art. 21 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 604/2013⁽¹⁾)?
2. W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy osoba ubiegająca się o azyl może powołać się na przejęcie odpowiedzialności także wtedy, gdy państwo członkowskie, do którego został skierowany taki wniosek, jest nadal gotowe do jej przyjęcia?
3. Jeżeli na pytanie drugie należy udzielić odpowiedzi przeczącej: czy z wyraźnej tudzież domniemanej zgody (art. 22 ust. 7 rozporządzenia nr 604/2013) państwa członkowskiego, do którego został skierowany wniosek, można wnioskować, że państwo to jest nadal gotowe do przyjęcia osoby ubiegającej się o azyl?
4. Czy termin dwóch miesięcy określony w art. 21 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 604/2013 może się zakończyć po upływie terminu trzech miesięcy określonego w art. 21 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 604/2013, jeżeli wnioskujące państwo członkowskie dopuszcza do upływu więcej niż miesiąca po rozpoczęciu biegu ww. terminu trzech miesięcy, zanim wystąpi o weryfikację w bazie danych Eurodac?
5. Czy wniosek o udzielenie międzynarodowej ochrony uważa się za złożony w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 już w chwili wydania po raz pierwszy zaświadczenia o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl, czy też dopiero w chwili zaprotokołowania formalnego wniosku? W szczególności:
 - a) czy zaświadczenie o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl jest formularzem lub sprawozdaniem w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013?

- b) czy właściwym organem w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 jest organ, który jest właściwy dla przyjęcia formularza lub sporządzenia protokołu, czy też organ, który jest właściwy dla rozpatrzenia wniosku o azyl?
- c) czy właściwy organ otrzymał sprawozdanie przygotowane przez właściwy organ również wtedy, gdy organ ten został poinformowany o istotnej treści formularza lub sprawozdania czy też musi mu zostać przekazany oryginał lub kopia sprawozdania?
6. Czy przewlekłości między wystąpieniem po raz pierwszy o udzielenie azylu tudzież wystawieniem po raz pierwszy zaświadczenia o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl i złożeniem wniosku o przejęcie mogą prowadzić do przejęcia odpowiedzialności przez wnioskujące państwo członkowskie na podstawie art. 21 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 604/2013 *per analogiam* lub zobowiązać wnioskujące państwo członkowskie do skorzystania z prawa do samodzielnego rozpatrzenia wniosku zgodnie z art. 17 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 604/2013?
7. W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie szóste w odniesieniu do jednej z obu alternatyw: w odniesieniu do jakiego czasu należy przyjąć nieproporcjonalną przewlekłość w złożeniu wniosku o przejęcie?
8. Czy złożenie wniosku o przejęcie, w którym wnioskujące państwo członkowskie podaje jedynie datę wjazdu do tego państwa oraz datę złożenia formalnego wniosku, jednakże nie podaje również daty wystąpienia po raz pierwszy o udzielenie azylu tudzież daty wystawienia po raz pierwszy zaświadczenia o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl, powoduje zachowanie terminu określonego w art. 21 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 604/2013 czy też wniosek taki jest „bezskuteczny”?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz. U. L 180, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea Constituțională a României (Rumunia) w dniu 30 grudnia 2016 r. – Relu Adrian Coman, Robert Clabourn Hamilton, Asociația Accept/Inspectoratul General pentru Imigrări, Ministerul Afacerilor Interne, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

(Sprawa C-673/16)

(2017/C 104/43)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea Constituțională a României

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Relu Adrian Coman, Robert Clabourn Hamilton, Asociația Accept

Druga strona postępowania: Inspectoratul General pentru Imigrări, Ministerul Afacerilor Interne, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określenie „współmałżonek” zawarte w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE (¹) w związku z art. 7, 9, 21 i 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, obejmuje współmałżonka tej samej płci, pochodzącego z państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, obywatela Unii Europejskiej, z którym obywatel zawarł legalne małżeństwo na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego innego niż przyjmujące państwo członkowskie?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 3 ust. 1 i [art.] 7 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE w związku z art. 7, 9, 21 i 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymagają, aby przyjmujące państwo członkowskie przyznało prawo pobytu na swoim terytorium lub na okres przekraczający 3 miesiące współmałżonkowi tej samej płci obywatela Unii Europejskiej?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy współmałżonek tej samej płci, pochodzący z państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, obywatela Unii Europejskiej, z którym obywatel zawarł legalne małżeństwo na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego innego niż przyjmujące państwo członkowskie, może zostać zakwalifikowany jako „wszelki inny członek rodziny” na podstawie art. 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE lub „partner, z którym obywatel Unii pozostaje w stałym, należycie poświadczonym związku” na podstawie art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE, co odpowiada obowiązkowi państwa przyjmującego ułatwienia wjazdu i pobytu tego współmałżonka, nawet jeżeli państwo przyjmujące nie uznaje małżeństw pomiędzy osobami tej samej płci, ani nie przewiduje żadnej innej alternatywnej formy prawnego uznania, takiej jak związki zarejestrowane?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy art. 3 ust. 2 i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE w związku z art. 7, 9, 21 i 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymagają, aby przyjmujące państwo członkowskie przyznało prawo pobytu na swoim terytorium lub na okres przekraczający 3 miesiące współmałżonkowi tej samej płci obywatela Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2016 r. – Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group gegen Orifarm GmbH

(Sprawa C-681/16)

(2017/C 104/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group

Strona pozwana: Orifarm GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uprawniony z dodatkowego świadectwa ochronnego, które zostało mu udzielone dla terytorium Republiki Federalnej Niemiec, może powołać się na regulacje szczególnego mechanizmu przywozu produktów z terytoriów państw przystępujących do Republiki Czeskiej, Estonii, Łotwy, Litwy, Węgier, Polski, Słowenii, Słowacji, Bułgarii, Rumunii i Chorwacji (Załącznik IV do aktu o przystąpieniu 2003, Dz.U. 2003, L 236, s. 797, zmienionego drugim protokołem korygującym z dnia 29 marca 2004 r., Dz.U. 2004, L 126, s. 3 dla Estonii, Łotwy, Litwy, Polski, Słowenii, Węgier, Słowacji, Republiki Czeskiej; część I załącznika V nr 1 do aktu o przystąpieniu Republiki Bułgarii i Rumunii, Dz.U. 2005, L 157, s. 268 dla Rumunii i Bułgarii; załącznik IV do aktu o przystąpieniu 2011, Dz.U. 2012, L 112, s. 60 dla Chorwacji) w celu zapobieżenia przywozowi produktów na terytorium Niemiec, jeżeli wniosek o udzielenie dodatkowego świadectwa ochronnego w Niemczech został złożony w momencie, gdy w państwach przystępujących istniały już regulacje dotyczące uzyskania stosownego dodatkowego świadectwa ochronnego, jednak uprawniony z dodatkowego świadectwa ochronnego dla terytorium Niemiec nie mógł wystąpić z wnioskiem o udzielenie takiego dodatkowego świadectwa ochronnego w danym państwie przystępującym albo nie mogło mu ono zostać przyznane, ponieważ nie istniał patent podstawowy dla terytorium państwa przystępującego, niezbędny do udzielenia dodatkowego świadectwa ochronnego?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że ochrony wynikającej z patentu podstawowego w państwie przystępującym nie można było uzyskać jedynie w momencie zgłoszenia patentu podstawowego udzielonego dla terytorium Niemiec, jednak ochrona taka mogła zostać uzyskana następnie w okresie poprzedzającym ogłoszenie o zgłoszeniu, które stanowiło podstawę udzielenia patentu podstawowego dla terytorium Niemiec?

- 3) Czy uprawniony z dodatkowego świadectwa ochronnego, które zostało mu udzielone dla terytorium Niemiec, może powołać się na regulacje dotyczące szczególnego mechanizmu w celu zapobieżenia przywózowi produktów z państw przystępujących Republiki Czeskiej, Estonii, Łotwy, Litwy, Węgier, Polski, Słowenii, Słowacji, Bułgarii, Rumunii, Bułgarii i Chorwacji na terytorium Niemiec, jeżeli przywóz produktów następuje po upływie okresu ustalonego pierwotnym postanowieniem udzielającym dodatkowego świadectwa ochronnego, ale przed upływem okresu ważności świadectwa ochronnego przedłużonego o sześć miesięcy, które zostało mu przyznane na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1901/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie produktów leczniczych stosowanych w pediatrii oraz zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 1768/92, dyrektywę 2001/20/WE, dyrektywę 2001/83/WE i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 ⁽¹⁾?
- 4) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie trzecie w przypadku Chorwacji ma znaczenie, że wobec przystąpienia Chorwacji w roku 2013 szczególny mechanizm wszedł w życie dopiero w dniu 26 stycznia 2007 r., czyli po wejściu w życie rozporządzenia nr 1901/2006, inaczej niż w przypadku pozostałych państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej przed dniem 26 stycznia 2007 r.: Republiki Czeskiej, Estonii, Łotwy, Litwy, Węgier, Polski, Słowenii, Słowacji, Bułgarii, Rumunii i Bułgarii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 378, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2016 r. – Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V./Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-683/16)

(2017/C 104/45)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V.

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on środkom państwa członkowskiego dotyczącym jego wód terytorialnych lub objętych jego jurysdykcją, które są niezbędne do wypełnienia zobowiązań państwa członkowskiego wynikających z art. 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾, mają wpływ na statki rybackie innych państw członkowskich i zakazują całkowicie gospodarczych połowów morskich na obszarach Natura 2000 za pomocą narzędzi połowowych ciągnionych po dnie morskim oraz sieci stawnych („sieci skrzelowych i oplatających”)?

W szczególności:

- a) Czy art. 11 rozporządzenia nr 1380/2013 należy interpretować w ten sposób, że pojęciem „środka ochrony zasobów” objęte są metody połowu wymienione w pytaniu pierwszym?

- b) Czy art. 11 rozporządzenia nr 1380/2013 należy interpretować w ten sposób, że pojęciem „statków rybackich innych państw członkowskich” objęte są też te statki rybackie innego państwa członkowskiego, które pływają pod banderą państwa członkowskiego Republiki Federalnej Niemiec?
- c) Czy art. 11 rozporządzenia nr 1380/2013 należy interpretować w ten sposób, że sformułowanie „realizują cele odpowiedniego ustawodawstwa Unii, które mają wdrażać” obejmuje też takie środki przyjęte przez państwa członkowskie, które jedynie wspierają cele wymienione we wskazanych w nim przepisach unijnych?
- 2) Czy art. 11 rozporządzenia nr 1380/2013 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on środkom państwa członkowskiego dotyczącym jego wód terytorialnych lub wód objętych jego jurysdykcją, które są niezbędne do wypełnienia jego zobowiązań wynikających z dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu?
- 3) Jeżeli na pytania pierwsze i drugie należy udzielić alternatywnie lub kumulatywnie odpowiedzi przeczącej:

Czy wyłączna kompetencja Unii Europejskiej w dziedzinie zachowania morskich zasobów biologicznych w ramach Wspólnej Polityki Rybołówstwa zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej sprzeciwia się przyjęciu wyżej wymienionych środków przez państwo członkowskie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 354, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2016 r. – Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV/ Tetsuji Shimizu

(Sprawa C-684/16)

(2017/C 104/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Strona pozwana: Tetsuji Shimizu

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (zwanej dalej „dyrektywą 2003/88/WE” ⁽¹⁾) lub art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak § 7 Bundesurlaubsgesetz (federalnej ustawy o urlopach, zwanej dalej „BUrlG”), który jako sposób skorzystania z prawa do urlopu wypoczynkowego przewiduje, że pracownik musi złożyć wniosek o taki urlop z podaniem swoich preferencji co do terminu odpoczynku, aby prawo do urlopu nie przepadło bez możliwości kompensaty wraz z końcem okresu rozliczeniowego, i który nie zobowiązuje pracodawcy do jednostronnego ustalenia w sposób wiążący dla pracownika, kiedy ma on wziąć urlop w okresie rozliczeniowym?

2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy obowiązuje to także wtedy, gdy stosunek pracy istnieje między dwiema osobami prywatnymi?

⁽¹⁾ Dz.U. L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia. (Hiszpania) w dniu 2 stycznia 2017 r. – Instituto Nacional de la Seguridad Social/Tesorería General de la Seguridad Social i Jesús Crespo Rey

(Sprawa C-2/17)

(2017/C 104/47)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Instituto Nacional de la Seguridad Social

Druga strona postępowania: Tesorería General de la Seguridad Social, Jesús Crespo Rey

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z zakresu wyrażenia „podstawa wymiaru składek w Hiszpanii, która jest czasowo najbliższa okresom odniesienia”, zawartego w załączniku XI [Hiszpania] pkt 2 do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾, należy wykluczyć podstawy składki wynikające z wewnętrznego uregulowania hiszpańskiego, zgodnie z którym powracający pracownik migrujący, którego ostatnie rzeczywiste składki hiszpańskie były wyższe niż podstawy minimalne, może jedynie zawrzeć układ o utrzymaniu składek według podstaw minimalnych, natomiast gdyby był pracownikiem osiadłym, uzyskałby możliwość zawarcia takiego układu w odniesieniu do wyższych podstaw?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie i zgodnie z załącznikiem XI [Hiszpania] pkt 2 do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r., czy prawidłowymi środkami naprawienia szkody wyrządzonej pracownikowi migrującemu będą: uwzględnienie ostatnich, należycie zaktualizowanych, rzeczywistych składek hiszpańskich i uznanie okresu odprowadzania składek na podstawie układu o utrzymaniu składek za okres neutralny lub przerwę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 10 stycznia 2017 r. – Maria Dicu/Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea de Apel Suceava, Tribunalul Botoșani

(Sprawa C-12/17)

(2017/C 104/48)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony

Strona skarżąca: Maria Dicu

Strona pozwana: Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea de Apel Suceava, Tribunalul Botoșani

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który przy określaniu czasu trwania urlopu wypoczynkowego pracownika nie uznaje okresu urlopu rodzicielskiego udzielonego na dziecko w wieku do lat dwóch za okres świadczenia pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 13 stycznia 2017 r. – TGE Gas Engineering GmbH – Sucursal em Portugal/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-16/17)

(2017/C 104/49)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TGE Gas Engineering GmbH — Sucursal em Portugal

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 44, 45, art. 132 ust. 1 lit. f), art. 167, 168, 169, 178, 179, 192 a), 193, 194 i 196 dyrektywy VAT (dyrektywy 2006/112)⁽¹⁾ oraz art. 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011⁽²⁾ należy w kontekście zasady neutralności interpretować w ten sposób, że stoją one w sprzeczności z tym, aby portugalska administracja podatkowa odmawiała skorzystania z prawa do odliczenia podatku VAT oddziałowi niemieckiej spółki w następujących okolicznościach:

- ta spółka prawa niemieckiego uzyskała w Portugalii jako niebędący rezydentem podmiot bez stałego zakładu numer identyfikacji podatkowej celem przeprowadzenia pojedynczej transakcji polegającej na nabyciu udziałów;
- następnie zarejestrowała ona w Portugalii swój oddział, któremu został nadany odrębny numer identyfikacji podatkowej jako stałemu zakładowi tej spółki;
- następnie ta niemiecka spółka, korzystając z pierwszego z tych numerów identyfikacji podatkowej, zawarła z innym przedsiębiorstwem umowę mającą na celu utworzenie zgrupowania interesów gospodarczych (ZIG) celem wykonania pewnych robót w Portugalii;
- następnie oddział ten, używając swego własnego numeru identyfikacji podatkowej, zawarł z ZIG umowę w przedmiocie podwykonawstwa obejmującą wzajemne świadczenia pomiędzy tym oddziałem a ZIG, których ponoszone koszty to zgrupowanie winno było fakturować podwykonawcom w ustalonych proporcjach;
- ZIG wskazało ten numer identyfikacji podatkowej oddziału w notach debetowych wystawionych celem zafakturowania kosztów temu oddziałowi i naliczyło podatek VAT;
- oddział ten odliczył naliczony w tych notach podatek VAT;

- na operacje wykonywane przez ZIG (w drodze podwykonawstwa) składają się operacje oddziału oraz innej należącej do ZIG spółki, które to podmioty zafakturowały je ZIG, które z kolei zafakturowało je w całości jako swą cenę inwestorowi?

- (¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. 2006 L 347, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2011 L 77, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos apeliacinis teismas (Litwa) w dniu 19 stycznia 2017 r. – AB „flyLAL-Lithuanian Airlines” w likwidacji/Starptautiskā lidosta „Rīga” VAS, „Air Baltic Corporation A/S”

(Sprawa C-27/17)

(2017/C 104/50)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos apeliacinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AB „flyLAL-Lithuanian Airlines” w likwidacji

Strona pozwana: Starptautiskā lidosta „Rīga” VAS, „Air Baltic Corporation A/S”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w okolicznościach, jakie zaistniały w niniejszej sprawie, pojęcie „miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę”, o którym mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia Bruksela I(¹), należy rozumieć jako miejsce zawarcia niedozwolonego porozumienia pozwanych, naruszającego art. 82 lit. c) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską WE [art. 102 lit. c) TFUE], czy też miejsce popełnienia czynów polegających na wykorzystaniu korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku wyżej wymienionego porozumienia, poprzez stosowanie rażąco zaniżonych cen (subsydiowania skrośnego) przy prowadzeniu konkurencji ze skarżącą na tych samych rynkach?
- 2) Czy doznaną w niniejszej sprawie przez skarżącą szkodę (utrata dochodu) wskutek wskazanych czynów niedozwolonych popełnionych przez pozwane należy uważać za szkodę w rozumieniu art. 5 pkt 3) rozporządzenia Bruksela I?
- 3) Czy działalność filii spółki Air Baltic Corporation w Republice Litewskiej w okolicznościach, jakie zaistniały w niniejszej sprawie, należy uważać za działalność filii w rozumieniu art. 5 pkt 5) rozporządzenia Bruksela I?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 24 stycznia 2017 r. – Eamonn Donnellan/The Revenue Commissioners

(Sprawa C-34/17)

(2017/C 104/51)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eamonn Donnellan

Strona pozwana: The Revenue Commissioners

Pytania prejudycjalne

Czy art. 14 ust. 1 i 2 dyrektywy 2010/24/UE⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie, aby – przy rozstrzygnięciu wykonalności w Irlandii „jednolitego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję”, wydanego w dniu 14 listopada 2012 r. przez urząd celny w Patras w związku z karami administracyjnymi i grzywnami w kwocie 1 097 505,00 EUR, nałożonymi w dniu 15 lipca 2009 r. z tytułu zarzucanego przemytu w dniu 26 lipca 2002 r., [zwiększonej do wysokości 1 507 971,88 EUR z tytułu odsetek i kar] – High Court of Ireland:

- (i) zastosował prawo do skutecznego środka odwoławczego i prawa do rzetelnego procesu sądowego w rozsądnym terminie dla obywatela Irlandii i Unii Europejskiej w związku z wnioskiem egzekucyjnym (zobacz art. 47 karty oraz art. 6 i 13 EKPCz, którym odpowiadają prawa obywateli wyszczególnione w art. 34 i 38 oraz art. 40 ust. 3 konstytucji irlandzkiej) w okolicznościach, w których właściwa procedura została wyjaśniona [skarżącemu] po raz pierwszy dopiero w „nieoficjalnym tłumaczeniu” na język angielski (jednym z urzędowych języków Irlandii, w której [skarżący] zawsze miał swoje miejsce zamieszkania) w piśmie Ministerstwa Finansów Republiki Greckiej w Pireusie z dnia 29 grudnia 2015 r., skierowanym do irlandzkich władz podatkowych i adwokatów [skarżącego] w Irlandii;
- (ii) uwzględnił cele dyrektywy 2010/24/UE, czyli świadczenie sobie wzajemnej pomocy (motyw 20 dyrektywy 2010/24/UE) oraz dochowanie zobowiązań dotyczących zapewnienia szerszej pomocy wynikających z EKPCz (motyw 17 dyrektywy 2010/24/UE), takich jak prawa obywateli do skutecznego środka odwoławczego na podstawie art. 47 karty oraz art. 13 EKPCz;
- (iii) wziął pod uwagę zapewnienie pełnej skuteczności prawa [Unii] dla jej obywateli, a w szczególności pkt 63 [wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r., Kyrian/Celnicz urząd Tábor, C-233/08, EU:C:2010:11]?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń (Dz.U. 2010 L 84, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 listopada 2016 r. w sprawie T-602/15, Liam Jenkinson/Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Eulex Kosovo, wniesione w dniu 25 stycznia 2017 r. przez Liama Jenkinsona

(Sprawa C-43/17 P)

(2017/C 104/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Liam Jenkinson (przedstawiciele: adwokaci N. de Montigny, J.-N. Louis)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Eulex Kosovo

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie T-602/15, którym odrzucono skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie i obciążono go kosztami postępowania;
- wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionuje okoliczność, że Sąd Unii uznał się za właściwy jedynie w odniesieniu do sporu, którego źródłem jest ostatnia podpisana przez wnoszącego odwołanie umowa na czas określony.

Nawet gdyby odnoszące się do tej kwestii uzasadnienie Sądu było prawidłowe – a zdaniem wnoszącego odwołanie tak nie jest – kwestionuje on także okoliczność, że Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie szeregu przedstawionych przezeń żądań, których źródłem jest zakończenie spornego stosunku umownego, a więc ostatnia umowa na czas określony. Niezgodność z prawem zaskarżonego postanowienia wynika bowiem ze zwięzłości uzasadnienia, które jest w tym zakresie lapidarne i nie pozwala zrozumieć, dlaczego Sąd, bez zbadania akt sprawy co do istoty, mógł uznać się za niewłaściwy – z wyjątkiem sporu dotyczącego ostatniej umowy na czas określony – wyłącznie na tej podstawie, że istniała klauzula arbitrażowa, mimo iż ważność i zgodność z prawem owej klauzuli była kwestionowana przez wnoszącego odwołanie.

Wnoszący odwołanie kwestionuje także brak uwzględnienia całości jego argumentacji dotyczącej istnienia winy po stronie instytucji, polegającej na braku określenia ram prawnych, które zapewniłyby wnoszącemu odwołanie oraz całemu personelowi misji prawnych Unii gwarancje poszanowania najbardziej podstawowych praw socjalnych, w tym prawa rzeczywistego dostępu do sądu oraz prawa do sprawiedliwego procesu.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi zatem, że Sąd Unii dopuścił się naruszeń:

- prawa europejskiego mającego zastosowanie przy określaniu prawa właściwego w sporach dotyczących umów;
- przepisów belgijskiego prawa pracy;
- minimalnych wymogów dotyczących zatrudnienia na czas określony, obowiązujących na poziomie wspólnotowym;
- praw przewidzianych w karcie praw podstawowych;
- obowiązku uzasadnienia;
- zakazu orzekania *ultra petita*.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2017 r. – Republika Francuska/Parlament Europejski

(Sprawa C-73/17)

(2017/C 104/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: F. Alabrune, D. Colas, B. Fodda i E. de Moustier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności: porządku obrad posiedzenia Parlamentu Europejskiego ze środy, dnia 30 listopada 2016 r. [dokument P8_OJ (2016)11-30] w zakresie, w jakim przewiduje on obrady plenarne na temat wspólnego projektu budżetu ogólnego, uchwalonego przez komitet pojednawczy; porządku obrad posiedzenia z czwartku, dnia 1 grudnia 2016 r. [dokument P8_OJ (2016)12-01], w zakresie, w jakim przewiduje on głosowanie w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego i następujące po nim wyjaśnienia dotyczące tego głosowania; rezolucji legislacyjnej Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego [dokument TS-0475/2016, P8_TA-PROV(2016)0475 w wersji tymczasowej]; a także aktu, w drodze którego – zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 314 ust. 9 TFUE – przewodniczący Parlamentu Europejskiego stwierdził, że budżet ogólny został ostatecznie przyjęty;

- utrzymanie w mocy skutków aktu, w drodze którego przewodniczący Parlamentu Europejskiego stwierdził, że budżet ogólny Unii na rok budżetowy 2017 został przyjęty, do dnia, w którym budżet ten zostanie ostatecznie przyjęty na mocy zgodnego z traktatami aktu, w rozsądnym terminie biegnącym od dnia ogłoszenia wyroku;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Rząd francuski wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności czterech dokumentów przyjętych przez Parlament Europejski w ramach wykonywania jego kompetencji budżetowych, na dodatkowym posiedzeniu plenarnym, które odbyło się w dniach 30 listopada i 1 grudnia 2016 r. w Brukseli.
2. Pierwszy i drugi z dokumentów, których stwierdzenia nieważności domaga się rząd francuski, to dokumenty określające porządek obrad posiedzeń Parlamentu Europejskiego ze środy, dnia 30 listopada 2016 r., i z czwartku, dnia 1 grudnia 2016 r., w zakresie, w jakim przewidują one odpowiednio obrady plenarne na temat wspólnego projektu budżetu ogólnego na rok budżetowy 2017, a także głosowanie i następujące po nim wyjaśnienia dotyczące głosowania nad owym wspólnym projektem budżetu ogólnego.
3. Trzecim zaskarżonym dokumentem jest rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego.
4. Rząd francuski wnosi wreszcie o stwierdzenie nieważności aktu, w drodze którego – zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 314 ust. 9 TFUE – przewodniczący Parlamentu Europejskiego stwierdził, że budżet ogólny został ostatecznie przyjęty. Jak wynika w szczególności z protokołu z posiedzenia Parlamentu Europejskiego z czwartku, dnia 1 grudnia 2016 r., chodzi tu o oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego oraz o podpisanie przezeń budżetu ogólnego, które to czynności nastąpiły po głosowaniu nad rezolucją legislacyjną w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego.
5. W jedynym podniesionym zarzucie rząd francuski twierdzi, że należy stwierdzić nieważność czterech zaskarżonych dokumentów, ponieważ naruszają one protokół nr 6 załączony do TUE i TFUE oraz protokół nr 3 załączony do traktatu Euratom, które dotyczą ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej.
6. Zarówno z protokołów w sprawie siedzib instytucji, jak i z orzecznictwa Trybunału, wynika bowiem, że Parlament Europejski nie może wykonywać kompetencji budżetowych, jakie zostały mu przyznane w art. 314 TFUE, w trakcie dodatkowych posiedzeń plenarnych, które odbywają się w Brukseli, ale powinien je wykonywać w podczas zwyczajnych posiedzeń plenarnych, które odbywają się w Strasburgu.
7. Ponieważ jednak zgodność z prawem zaskarżonego aktu przewodniczącego Parlamentu Europejskiego jest kwestionowana nie ze względu na jego cel czy treść, ale wyłącznie ze względu na to, że należało go przyjąć na zwyczajnym posiedzeniu plenarnym w Strasburgu, konieczność zapewnienia ciągłości europejskiej służby publicznej oraz ważne względy pewności prawa uzasadniają w ocenie rządu francuskiego utrzymanie w mocy skutków prawnych tego aktu do czasu przyjęcia nowego, zgodnego z traktatem aktu.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada

(Sprawy połączone T-14/14 i T-87/14) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Zarzut niezgodności z prawem — Podstawa prawna — Nadużycie władzy — Prawo do obrony — Uzasadnione oczekiwania — Pewność prawa — Ne bis in idem — Powaga rzeczy osądzonej — Proporcjonalność — Oczywisty błąd w ocenie — Prawa podstawowe)

(2017/C 104/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Islamic Republic of Iran Shipping Lines (Teheran, Iran) oraz 10 innych skarżących (przedstawiciele: F. Randolph, QC, P. Pantelis, solicitor, M. Lester, barrister, i M. Taher, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną w sprawie T-87/14: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Gauci i T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot

W sprawie T-14/14, żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 46) i rozporządzenia Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżących, oraz, w sprawie T-87/14, po pierwsze, żądanie oparte na art. 277 TFUE i zmierzające do stwierdzenia niemożności stosowania decyzji 2013/497 oraz rozporządzenia nr 971/2013, oraz po drugie, żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2013/685/WPZiB z dnia 26 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 316, s. 46) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1203/2013 z dnia 26 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 316, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżących.

Sentencja

- 1) Skargi zostają w części odrzucone, a w części oddalone.
- 2) Islamic Republic of Iran Shipping Lines oraz pozostałe skarżące, których nazwy wymieniono w załączniku, pokrywają oprócz własnych kosztów koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Lubrizol France/Rada**(Sprawa T-191/14) ⁽¹⁾****(Wspólna taryfa celna — Uregulowania dotyczące zawieszenia cel autonomicznych na niektóre produkty rolne i przemysłowe — Sprzeciw w odniesieniu do dotychczasowych zawieszeń — Równoważność produktów — Procedura rozpatrywania sprzeciwów)**

(2017/C 104/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lubrizol France SAS (Rouen, Francja) (przedstawiciele: R. MacLean, solicitor, B. Hartnett, barrister, oraz A. Bochon, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón oraz M. Balta, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Caeiros i M. Clausen, następnie A. Caeiros i A. Lewis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie wniesione na podstawie art. 263 TFUE w celu doprowadzenia do stwierdzenia nieważności art. 1 i 4 rozporządzenia Rady (UE) nr 1387/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zawieszającego cła autonomiczne wspólnej taryfy celnej na niektóre produkty rolne i przemysłowe oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 1344/2011 (Dz.U. 2013, L 354, s. 201), w zakresie w jakim przepisy te pozbawiają skarżącą prawa to korzystania z trzech zawieszeń cel na podstawie dotychczasowych kodów TARIC 2918.2900.80, 3811.2900.10 i 3811.9000.30.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Lubrizol France SAS pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 19.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Construlink/EUIPO – Wit-Software (GATEWIT)**(Sprawa T-351/14) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GATEWIT — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy wit software — Wcześniejsza krajowa firma Wit-Software, Consultoria e Software para a Internet Móvel, SA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]**

(2017/C 104/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Construlink – Tecnologias de Informação, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci M. Lopes Rocha i A. Bertrand)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošūitė i D. Hanf, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Wit-Software, Consultoria e Software para a Internet Móvel, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciela: adwokaci F. Teixeira Baptista i C. Tomás Pedro)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 marca 2014 r. (sprawa R 1059/2013-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Wit-Software, Consultoria e Software para a Internet Móvel a Construlink – Tecnologias de Informação.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Construlink – Tecnologias de Informação, SA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w związku z niniejszym postępowaniem oraz przez Wit-Software, Consultoria e Software para a Internet Móvel, SA w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Mayer/EFSA

(Sprawa T-493/14) ⁽¹⁾

(Oddelegowany ekspert krajowy — Przepisy EFSA odnoszące się do END — Decyzja o nieprzedłużeniu oddelegowania — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony życia prywatnego i integralności jednostki — Ochrona danych osobowych — Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 — Żądania stwierdzenia i nakazania — Pismo uzupełniające skargę — Zmiana żądań — Dopuszczalność)

(2017/C 104/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ingrid Alice Mayer (Ellwangen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Mayer)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (przedstawiciele: D. Detken, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów R. Van der Houta i A. Köhler)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE zmierzająca do podważenia decyzji EFSA oddalających, po pierwsze, wniosek skarżącej o przedłużenie jej oddelegowania w charakterze eksperta krajowego w EFSA, a po drugie, wniosek o udostępnienie skarżącej dokumentów posiadanych przez EFSA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

- 2) Ingrid Alice Mayer zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 22.9.2014.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Holistic Innovation Institute/REA

(Sprawa T-706/14) ⁽¹⁾

(Badania i rozwój technologiczny — Projekty finansowane przez Unię w dziedzinie badań — Siódmy program ramowy na rzecz badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (, 2007-2013) — Projekty ZONeSEC i Inachus — Decyzja w sprawie odmowy uczestnictwa skarżącej — Skarga o stwierdzenie nieważności i o stwierdzenie odpowiedzialności)

(2017/C 104/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Holistic Innovation Institute, SLU (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo R. Muñiz García, następnie J. Marín López, adwokaci)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) (przedstawiciele: S. Payan-Lagrou i V. Canetti, pełnomocnicy, wspierani przez J. Rivas, adwokata).

Przedmiot

Po pierwsze skarga w oparciu o art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora REA z dnia 24 lipca 2014 r. [ARES (2014) 2461172] mającej na celu zakończenie rokowań ze skarżącą i odrzucenie jej uczestnictwa w europejskich projektach Inachus i ZONeSEC oraz po drugie skarga w oparciu o art. 268 o naprawę szkody, którą skarżąca rzekomo poniosła z powodu wykluczenia jej z udziału w rzeczonych projektach i ujawnienia pewnych informacji na jej temat w następstwie wspomnianej decyzji

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Holistic Innovation Institute, SLU zostaje obciążona kosztami w ramach niniejszego postępowania.
- 3) Każda ze stron pokrywa swe własne koszty dotyczące postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 421 z 24.11.2014.

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Novar/EUIPO

(Sprawa T-726/14) ⁽¹⁾

[Odpowiedzialność pozaumowna — Dowód na istnienie, ważność i zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Decyzja oddalająca sprzeciw ze względu na brak dowodu wcześniejszego prawa — Zasada 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Zmiana decyzji — Artykuł 62 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Szkoda polegająca na poniesieniu kosztów adwokackich — Związek przyczynowy]

(2017/C 104/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Novar GmbH (Albstadt, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Weede)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką miała ponieść skarżąca ze względu na koszty adwokackie, które poniosła w ramach postępowania w sprawie odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów wydanej jakoby z naruszeniem zasady 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz ogólnych zasad prawa.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Novar GmbH i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – SolarWorld/Komisja

(Sprawa T-783/14) ⁽¹⁾

[Dumping — Subwencje — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Zatwierdzenie obniżenia minimalnej ceny importowej w ramach zobowiązania przyjętego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym — Przemysł Unii — Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009]

(2017/C 104/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SolarWorld AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: L. Ruessmann, adwokat oraz J. Beck, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche oraz A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie wniesione na podstawie art. 263 TFUE w celu doprowadzenia do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji, zawartej w piśmie z dnia 15 września 2014 r. skierowanym do chińskiej izby gospodarczej ds. przywozu i wywozu maszyn i produktów elektronicznych, oznaczonej jako Trade/H4 (2014) 3328168, dotyczącej obniżenia minimalnej ceny importowej za przywóz modułów i ogniw fotowoltaicznych produkowanych przez chińskich producentów eksportujących, objętych zobowiązaniem cenowym ze skutkiem od dnia 1 października 2014 r. w odniesieniu do ostatniego trymestru 2014 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) SolarWorld AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Unilever/EUIPO – Technopharma (Fair & Lovely)(Sprawa T-811/14) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Fair & Lovely — Wcześniejsze słowne krajowe i Beneluksu znaki towarowe FAIR & LOVELY — Decyzja w sprawie odwołań — Artykuł 64 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 — Zawieszenie postępowania administracyjnego — Zasada 20 ust. 7 lit. c) i zasada 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Uzasadnione oczekiwania — Nadużycie władzy — Oczywiste błędy w ocenie]

(2017/C 104/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unilever NV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: A. Fox, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Technopharma Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: C. Scott, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 października 2014 r. (sprawa R 1004/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Technopharma a Unilever.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 października 2014 r. r. (sprawa R 1004/2013-4) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Technopharma Ltd a Unilever NV.
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Unilever.
- 3) Technopharma pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Unilever.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Jaguar Land Rover/EUIPO – Nissan Jidosha (Land Glider)(Sprawa T-71/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Land Glider — Wcześniejsze słowne i graficzne, krajowe i unijne znaki towarowe LAND ROVER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 104/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jaguar Land Rover Ltd (Coventry, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat R. Ingerl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Garrido Otaola, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Nissan Jidosha KK (Jokohama, Japonia) (przedstawiciel: adwokat A. Franke)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 grudnia 2014 r. (sprawa R 1415/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Jaguar Land Rover a Nissan Jidosha.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 grudnia 2014 r. (sprawa R 1415/2013-4).
- 2) EUIPO pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Jaguar Land Rover Ltd.
- 3) Nissan Jidosha KK pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Rumunia/Komisja

(Sprawa T-145/15) ⁽¹⁾

[EFRG i EFRROW — Środki obszarowe — Wydatki wyłączone z finansowania — Ryczałtowe korekty finansowe — Artykuł 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność]

(2017/C 104/63)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: początkowo R.-H. Radu, V. Angelescu, R. Mangu, D. Bulancea, N. Horumbă, E. Mierlea i T. Crainic, a następnie R.-H. Radu, V. Angelescu, R. Mangu, N. Horumbă, E. Mierlea i T. Crainic, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Biolan i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/103 z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2015, L 16, s. 33).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/103 z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na Rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy Rumunii.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Rumunię.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 1.6.2015.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Gruppe Nymphenburg Consult/EUIPO (Limbic® Map)**(Sprawa T-513/15) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Limbic® Map —
Brak charakteru opisowego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1
lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]**

(2017/C 104/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gruppe Nymphenburg Consult AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunze i G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 czerwca 2015 r. (sprawa R 1973/2014-1), dotycząca rejestracji oznaczenia słownego Limbic® Map jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 23 czerwca 2015 r. (sprawa R 1973/2014-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Gruppe Nymphenburg Consult AG.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Gruppe Nymphenburg Consult/EUIPO (Limbic® Types)**(Sprawa T-516/15) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Limbic® Types —
Brak charakteru opisowego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1
lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]**

(2017/C 104/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gruppe Nymphenburg Consult AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunze i G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 czerwca 2015 r. (sprawa R 1974/2014-1), dotycząca rejestracji oznaczenia słownego Limbic® Types jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 23 czerwca 2015 r. (sprawa R 1974/2014-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Gruppe Nymphenburg Consult AG.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Gruppe Nymphenburg Consult/EUIPO (Limbic® Sales)

(Sprawa T-517/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Limbic® Sales — Brak charakteru odróżniającego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 104/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gruppe Nymphenburg Consult AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunze i G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 czerwca 2015 r. (sprawa R 1972/2014-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Limbic® Sales jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 23 czerwca 2015 r. (sprawa R 1972/2014-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Gruppe Nymphenburg Consult AG.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – DMC/EUIPO – Etike' International (De Giusti ORGOGLIO)

(Sprawa T-18/16) ⁽¹⁾

[„Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego De Giusti ORGOGLIO — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ORGOGLIO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009”]

(2017/C 104/67)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: DMC Srl (San Vendemiano, Włochy) (przedstawiciel: adwokat B. Osti)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Etike' International Srl (Baronissi, Włochy) (przedstawiciel: adwokat V. Fiorillo)

Przedmiot

Odwołanie od decyzji Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 listopada 2015 r. (sprawa R 1764/2013-5), dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Etike' International a DMC.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DMC Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2016 r. – Spliethoff's Bevrachtingskantoor/INEA

(Sprawa T-871/16)

(2017/C 104/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat Y. de Vries)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 lipca 2015 r. w sprawie nieuwzględnienia wniosku złożonego przez skarżącą w odpowiedzi na zaproszenie do składania wniosków wystosowane w ramach instrumentu „Łącząc Europę” na podstawie wieloletniego programu prac przyjętego w 2014 r.;
- nakazanie, by pozwana przyjęła nową decyzję dotyczącą wniosku skarżącej, uwzględniającą wskazany w skardze wyrok Sądu – w ciągu trzech miesięcy od dnia ogłoszenia tego wyroku;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie wniosku skarżącej

- Skarżąca wyjaśnia, dlaczego jej zdaniem dokonana przez pozwaną ocena złożonego przez skarżącą wniosku pod względem kryteriów udzielania zamówienia: adekwatności, wpływu i jakości była wadliwa.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania

- Skarżąca wyjaśnia, dlaczego jej zdaniem pozwana dokonała niewłaściwego rozróżnienia między odnoszącym się do technologii ograniczających emisje wnioskiem złożonym przez skarżącą a podobnymi wnioskami złożonymi przez konkurentów skarżącej, które zostały wybrane do finansowania.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska

(Sprawa T-22/17)

(2017/C 104/69)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, P. Estêvão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/2018 z dnia 15 listopada 2016 r., (Dz.U. 2016, L 312, s. 26) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie w jakim wyłącza ona z finansowania kwotę 1 990 810,30 EUR wydatków zadeklarowanych przez Portugalię w ramach środka „Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW, inwestycje – prywatni beneficjenci” w latach obrachunkowych 2010, 2011, 2012, 2013 i 2014;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 31 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 209, s. 1).
 2. Zarzut drugi dotyczy braku uzasadnienia. Zarzut ten składa się z trzech części:
 - w ramach części pierwszej, strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie przedstawiła dowodu na istnienie poważnych i uzasadnionych wątpliwości;
 - w ramach części drugiej, strona skarżąca twierdzi, że wytyczne zawarte w dokumencie VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r., nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie;
 - w ramach części trzeciej, strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie powołała okoliczności faktycznych, których zaistnienie jest koniecznym warunkiem zastosowania 5 % korekty finansowej przewidzianej w dokumencie VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2017 r. – Barnett/EKES**(Sprawa T-23/17)**

(2017/C 104/70)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Inge Barnett (Roskilde, Dania) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, T. Martin)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem głównym, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 marca 2016 r., wydanej w celu wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 22 września 2015 r., pozbawiającego stronę skarżącą prawa do wcześniejszej emerytury bez obniżenia świadczenia emerytalnego;
- tytułem posiłkowym, zasądzenie od Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na rzecz skarżącej kwoty 207 994,14 euro z tytułu odszkodowania za szkodę majątkową poniesioną przez stronę skarżącą, powiększoną o odsetki za zwłokę liczone od dnia, w którym stanie się wymagalna, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących powiększonej o trzy i pół punktu, jak również kwoty zryczałtowanej w wysokości 25 000 euro tytułem zadośćuczynienia za doznane przez nią krzywdy;
- w każdym przypadku, obciążenie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, gdyż strona pozwana nie wzięła pod uwagę uzasadnienia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 22 września 2015 r, Barnett/EKES, (F-20/14, zwanego dalej „wyrokiem SSP”, EU:F:2015:107) w celu przyjęcia środków wykonawczych. W szczególności, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, strona pozwana porzuciła kryteria ustalone w swych ogólnych przepisach wykonawczych (OPW) przy dokonywaniu rzekomego ponownego rozpatrzenia kandydatury strony skarżącej. W każdym przypadku, zaskarżona decyzja nie byłaby w stanie usunąć niezgodności z prawem stwierdzonej przez Sąd do spraw Służby Publicznej, tj. braku określenia interesu służby w OPW ustanowionych przez EKES.
2. Zarzut drugi wywodzony z faktu, że – zdaniem skarżącej – zaskarżona decyzja miała szereg oczywistych błędów w ocenie interesu służby istniejącego jakoby w 2013 r.
3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczący braku kompetencji EKES-u do podejmowania nowych decyzji w sprawie przyznania prawa do wcześniejszej emerytury bez obniżenia świadczenia emerytalnego na skutek skreślenia art. 9 ust. 2 załącznika VII regulaminu pracowniczego, przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej oraz warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (Dz. U. 2013, L 287, s. 15). W rezultacie, z powodu niezgodności z prawem stwierdzonej w wyroku SSP, strona skarżąca została całkowicie pozbawiona możliwości skorzystania z przedmiotowego środka. Z tego względu należy przyznać skarżącej pełne odszkodowanie.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska**(Sprawa T-31/17)**

(2017/C 104/71)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida i A. Tavares de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/2018 z dnia 15 listopada 2016 r., (Dz.U. 2016, L 312, s. 26) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie w jakim wyłącza ona z finansowania kwotę 660 202,73 EUR wydatków zadeklarowanych przez Portugalię w ramach pomocy technicznej do programu POSEI dla Azorów
- w latach obrachunkowych 2012 i 2013;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 12 lit. c) rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej (Dz.U. 2006, L 42, s. 1).
3. Zarzut trzeci dotyczy braku uzasadnienia i naruszenia art. 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRG i EFRROW (Dz.U. 2006, L 171, s. 90).

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – Amicus Therapeutics UK i Amicus Therapeutics/EMA**(Sprawa T-33/17)**

(2017/C 104/72)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Amicus Therapeutics UK Ltd (Gerrards Cross, Zjednoczone Królestwo) oraz Amicus Therapeutics, Inc. (Cranbury, New Jersey, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: L. Tsang, J. Mulryne, Solicitors, oraz F. Campbell, Barrister)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji, doręczonej skarżącym w dniu 14 grudnia 2016 r. w sprawie ujawnienia raportu z badania klinicznego AT1001-011 zgodnie z rozporządzeniem 1049/2001/WE;

- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie decyzji stronie pozwanej w celu ponownego rozpatrzenia jej, po wcześniejszym umożliwieniu skarżącym przedstawienia uwag w odniesieniu do określonych części raportu z badania klinicznego, które mają być zredagowane przed ujawnieniem; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym odnośny raport z badania klinicznego objęty jest ogólnym domniemaniem poufności do celów art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, w świetle: i) struktury i brzmienia istotnych przepisów Unii w tej dziedzinie; ii) obowiązku ciążącego na instytucjach Unii w zakresie wykonania obowiązków na mocy art. 39 ust. 3 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej; oraz iii) wagi praw podstawowych przysługujących skarżącym w zakresie ochrony prywatności i własności.
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, zgodnie z którym jedynym zgodnym z prawem wynikiem odpowiedniego wyważenia interesów zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, byłaby decyzja o nieujawnianiu raportu z badania klinicznego w świetle: i) szczególnego znaczenia prywatnego interesu skarżących w nieujawnieniu z uwagi na szkodliwy skutek takiego ujawnienia w odniesieniu do podstawowych praw w zakresie własności i handlu; oraz ii) jedynie nieprecyzyjnego i ogólnikowego interesu publicznego w ujawnieniu, z uwagi na brak dostatecznie pilnej publicznej potrzeby uzasadniającej ujawnienie.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2017 r. – Bank Tejarat/Rada

(Sprawa T-37/17)

(2017/C 104/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Tejarat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, K. Mittal, A. Meskarian, Solicitors, T. Otty, R. Blakeley, V. Zaiwalla oraz H. Leith, Barristers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Radzie wypłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania za szkodę oraz zadośćuczynienia na krzywdę, które poniosła w wyniku zastosowania przez Radę środków ograniczających na podstawie następujących aktów dotyczących środków ograniczających wobec Iranu: decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. (Dz.U. 2012 L 19, s. 22), rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 54/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. (Dz.U. 2012 L 19, r. 1), rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. (Dz.U. 2012 L 88, s. 1), rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 709/2012 z dnia 2 sierpnia 2012 r. (Dz.U. 2012 L 208, s. 2), decyzja Rady (WPZiB) 2015/556 z dnia 7 kwietnia 2015 r. (Dz.U. L 92, s. 101) oraz rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/549 z dnia 7 kwietnia 2015 r. (Dz.U. 2015 L 92, s. 12); stronie skarżącej powinny być wypłacone następujące kwoty: 1 494 050 000 USD z tytułu szkody oraz 1 000 000 EUR w tytułu krzywdy, wraz z odsetkami od tych kwot;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Strona skarżąca twierdzi, że zastosowanie wobec niej przez Radę środków ograniczających stanowiło wystarczająco poważane naruszenie obowiązków, mających na celu przyznanie jej praw, by powstała odpowiedzialność pozaumowna Unii. Naruszenie to doprowadziło bezpośrednio do wyrządzenia skarżącej znacznej szkody i krzywdy, w odniesieniu do których ma ona prawo do odszkodowania lub zadośćuczynienia.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – DQ i in./Parlament Europejski

(Sprawa T-38/17)

(2017/C 104/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: DQ i trzynastu innych skarżących (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi;
- zasądzenie od strony pozwanej kwoty w wysokości 92 200 euro tytułem odszkodowania za wyrządzone szkody materialne;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w ramach niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący różnych nieprawidłowości oraz zaniechań, które zostały popełnione przez administrację strony pozwanej i które stanowią przyczynę szkody materialnej doznanej przez skarżących, tj. całość kosztów wynagrodzenia adwokata wykazanych w ramach wniesionego przez nich wniosku o udzielenie wsparcia w dniu 24 stycznia 2014 r. na podstawie art. 24 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego.
2. Zarzut drugi, dotyczący zachowania niezgodnego z prawem, w szczególności korupcji przynoszącej szkodę interesom Unii w ramach postępowań w sprawie naboru kandydatów, mającego charakter nadużycia lub zastraszonego traktowania przez kierownika wydziału strony skarżącej w codziennym wykonywaniu swych zadań.
3. Zarzut trzeci, dotyczący rzeczonego zachowania naruszającego godność skarżących, jak również ich integralność psychiczną i fizyczną, wpływającego negatywnie na ich dalszą karierę zawodową oraz na życie prywatne.
4. Zarzut czwarty, dotyczący szkody materialnej istniejącej i aktualnej, której doznali skarżący i która jest ściśle związana z aktem złej woli ze strony Parlamentu w stosunku do skarżących, jak również z licznymi działaniami, które musieli podjąć, w szczególności, jeśli chodzi o konieczność skorzystania z pomocy adwokata.
5. Zarzut piąty, dotyczący braku reakcji przełożonych skarżących, pomimo pilnego charakteru oraz powagi okoliczności faktycznych podnoszonych przez tych ostatnich. Skarżący w szczególności uważają, że te okoliczności powinny być prowadzić do zachowania ich przełożonych mającego na celu ukrócenie:
 - działań niezgodnych z prawem;
 - zachowania mającego charakter nadużycia lub zastraszonego traktowania przez kierownika wydziału, jak również nierozsądnego terminu administracji do podjęcia działań;
 - ich trudnych warunków pracy, co pozwoliłoby uniknąć interwencji jej adwokata.

6. Zarzut szósty, dotyczący okoliczności wyjątkowych, które spowodowały konieczność, a nawet niezbędność interwencji adwokata, w celu ochrony praw skarżących oraz spowodowania podjęcia działań przez organ powołujący, jako reakcję na podniesiony zarzut mobbingu oraz molestowania seksualnego, z którymi mieli oni do czynienia. Interwencja adwokata była także uzasadniona z uwagi na zagwarantowanie poufności zeznań skarżących oraz ochronę przed niespójnościami prawnymi i zaniedbaniami ze strony przełożonych, a to w celu ukroczenia niedopuszczalnych warunków zatrudnienia.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2017 r. – Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-ouest (port w Breście)/Komisja

(Sprawa T-39/17)

(2017/C 104/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-ouest (port w Breście) (Brest, Francja)
(przedstawiciel: J. Vanden Eynde, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną, a w konsekwencji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 22 listopada 2016 r. [C(2016) 7755 final] w celu uwzględnienia pierwotnego żądania skarżącej, a mianowicie: „Na wstępie niżej podpisani wnoszą o otrzymanie, w myśl rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, pełnej kopii kwestionariusza oraz odpowiedzi, do których Komisja nawiązuje w swojej opinii 2016/C 302/03 opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 19 sierpnia 2016 r.”.
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi co do zasady cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadrzędnego interesu publicznego w odniesieniu do ujawnienia zebranych informacji. Komisja błędnie uznała zatem, że strona skarżąca nie wykazała takiego nadrzędnego interesu publicznego, chociaż interes ten został wykazany na gruncie traktatów europejskich, a mianowicie art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 2 traktatu o Unii Europejskiej („TUE”), ale także art. 15 ust. 1 i art. 298 ust. 1 i 2 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”), a także art. 42 karty praw podstawowych Unii Europejskiej („karty”).
2. Zarzut drugi dotyczący pierwszeństwa traktatów europejskich oraz karty nad rozporządzeniem nr 1049/2001. Strona skarżąca uważa, że wspomniane rozporządzenie, które wprowadza prawne ograniczenia zasad przejrzystości, uczestnictwa i otwartości, należy interpretować i stosować w sposób bardzo zawężający przy uwzględnieniu chronologii przyjmowania aktów prawnych oraz karty. Tak więc skarżąca uważa, że strona pozwana, po pierwsze, nie powinna była stosować ogólnego domniemania, iż istnieje naruszenie ochrony celu dochodzenia, gdyż w niniejszej sprawie chodzi o dochodzenie przekrojowe a, po drugie, powinna była stwierdzić, że państwa członkowskie nie zwróciły się o tę ochronę.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 41 ust. 2 i art. 42 karty, które gwarantują dostęp do dokumentów dotyczących jednej ze stron zainteresowanych.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, która ustanawia równość dostępu do dokumentów w ramach postępowania, w tym postępowania administracyjnego, w celu zapewnienia prawa do obrony zainteresowanych stron – zwłaszcza art. 6 i art. 13 konwencji.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2017 r. – Mackevision Medien Design/EUIPO (TO CREATE REALITY)

(Sprawa T-50/17)

(2017/C 104/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mackevision Medien Design GmbH (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: E. Stolz, U. Stelzenmüller i J. Weiser)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „TO CREATE REALITY” – zgłoszenie nr 15 098 106

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie R 995/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2017 r. – Safe Skies/EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK)

(Sprawa T-60/17)

(2017/C 104/77)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Safe Skies LLC (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat V. Schwepler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Travel Sentry, Inc. (Windermere, Floryda, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Travel Sentry, Inc.

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „TSA LOCK” – unijny znak towarowy nr 4 530 168

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie R 233/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania sądowego oraz obciążenie (ewentualnego) interwenienta kosztami postępowania przed Izłą Odwoławczą;
- wyznaczenie daty rozprawy w wypadku, gdyby Sąd nie mógł poczynić ustaleń bez odbycia rozprawy.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2017 r. – Lions Gate Entertainment/EUIPO (DIRTY DANCING)

(Sprawa T-64/17)

(2017/C 104/78)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lions Gate Entertainment Inc. (Santa Monica, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: C. Hall, barrister oraz D. Farnsworth, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „DIRTY DANCING” – zgłoszenie nr 13 930 102

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie R 331/2016-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego przed Izłą Odwoławczą i Sądem.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2017 r. – Italytrade/EUIPO – Tpresso (tèespresso)**(Sprawa T-67/17)**

(2017/C 104/79)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italytrade Srl (Bari, Włochy) (przedstawiciel: adwokat N. Clemente)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Tpresso SA (Zurych, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „tèespresso” – zgłoszenie nr 13 543 517

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 listopada 2016 r. w sprawie R 959/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji, jak przewiduje art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, a w każdym razie zgodnie z obowiązującymi normami;
- na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem obciążenie EUIPO oraz potencjalnych interwenientów wszystkimi kosztami poniesionymi w ramach niniejszego postępowania przez Italytrade Srl;
- zmianę rozstrzygnięcia na podstawie art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, również pod kątem obciążenia kosztami, i obciążenie EUIPO oraz interwenienta kosztami poniesionymi w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem Sprzeciwów.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2017 r. – Italytrade/EUIPO – Tpresso (teaspresso)**(Sprawa T-68/17)**

(2017/C 104/80)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italytrade Srl (Bari, Włochy) (przedstawiciel: adwokat N. Clemente)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Tpresso SA (Zurych, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „teaspresso” – zgłoszenie nr 13 543 475

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 listopada 2016 r. w sprawie R 1099/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji, jak przewiduje art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, a w każdym razie zgodnie z obowiązującymi normami;
- na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem obciążenie EUIPO oraz potencjalnych interwenientów wszystkimi kosztami poniesionymi w ramach niniejszego postępowania przez Italytrade Srl;
- na podstawie art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem obciążenie EUIPO oraz interwenienta kosztami poniesionymi w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem Sprzeciwów.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2017 r. – Constantin Film Produktion/EUIPO (Fack Ju Göhte)

(Sprawa T-69/17)

(2017/C 104/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Constantin Film Produktion GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci E. Saarmann i P. Baronikians)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Fack Ju Göhte” – zgłoszenie nr 13 971 163

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie R 2205/2015-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej z dnia 25 września 2015 r.;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2017 r. – TenneT Holding/EUIPO – Ngrid Intellectual Property (NorthSeaGrid)

(Sprawa T-70/17)

(2017/C 104/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: TenneT Holding BV (Arnhem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Limperg)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ngrid Intellectual Property Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „NorthSeaGrid” – zgłoszenie nr 12 223 517

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 listopada 2016 r. w sprawie R 1607/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2017 r. – Schmid/EUIPO – Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark (Steirisches Kürbiskernöl)

(Sprawa T-72/17)

(2017/C 104/83)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gabriele Schmid (Halbenrain, Austria) (przedstawiciel: adwokat B. Kuchar)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark (Graz, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego „Steirisches Kürbiskernöl” – rejestracja międzynarodowa nr 900 100

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie R 1768/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji i stwierdzenie, że prawo właściciela międzynarodowego znaku towarowego wskazującego Unię Europejską nr 900 100 wygasło w odniesieniu do wszystkich towarów;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na brak dowodów używania w charakterze międzynarodowego znaku towarowego nr 900 100 i odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO;
- w każdym wypadku, obciążenie właściciela znaku towarowego kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed EUIPO i w niniejszym postępowaniu.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2017 r. – Jumbo Africa/EUIPO – ProSiebenSat.1 Licensing (JUMBO)

(Sprawa T-78/17)

(2017/C 104/84)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Jumbo Africa (L'Hospitalet de Llobregat, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Buganza González i E. Torner Lasalle)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ProSiebenSat.1 Licensing GmbH (Unterföhring, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „JUMBO” – unijny znak towarowy nr 10 492 131

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 października 2016 r. w sprawie R 227/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 rozporządzenia nr 207/2009. Strona skarżąca podnosi w szczególności, że znak towarowy „JUMBO” nie jest objęty żadnym ze wskazanych w art. 7 ust. 1 zakazów. Ten znak towarowy nie opisuje oznaczonych nim towarów.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2017 r. – Le Pen/Parlament**(Sprawa T-86/17)**

(2017/C 104/85)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Marine Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego opatrzonej datą 5 grudnia 2016 r., podjętej na podstawie decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, w której to decyzji stwierdzono istnienie zadłużenia po stronie skarżącej w wysokości 298 497,87 EUR z tytułu nienależnie wypłaconych kwot w ramach zatrudniania asystentów parlamentarnych i uzasadniono odzyskanie tej sumy oraz powierzono urzędnikowi zatwierdzającemu we współpracy z księgowym instytucji odzyskanie tej wierzytelności na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego („RF”);
- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2016-1560 z dnia 6 grudnia 2016 r. informującej skarżącą, że po jej stronie zostało stwierdzone zadłużenie w wysokości 298 497,87 EUR w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 5 grudnia 2016 r., że postanowiono odzyskać nienależnie wypłacone kwoty z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych i zastosować art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła oraz art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego zapłaty na rzecz Marine Le Pen kwoty 50 000,00 EUR tytułem zwrotu kosztów podlegających zwrotowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 12 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku kompetencji autora aktu. Strona skarżąca uważa, że decyzja sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 5 grudnia 2016 r. (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) leży w kompetencjach Prezydium Parlamentu Europejskiego, a osoba, która podpisała decyzję nie była do tego upoważniona.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku – zdaniem skarżącej – uzasadnienia zaskarżonej decyzji, podczas gdy wymóg taki jest zapisany w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez wskazanie w zaskarżonej decyzji sprawozdania z dochodzenia prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych („OLAF”) i zakończonego w dniu 26 lipca 2016 r., które to sprawozdanie nie zostało przekazane skarżącej. Tak więc strona skarżąca nie została wysłuchana i nie mogła skutecznie się bronić, ponieważ sekretarz generalny odmówił przekazania jej dokumentów leżących u podstaw zaskarżonej decyzji.
4. Zarzut czwarty, dotyczący braku osobistego zbadania akt przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego. Zdaniem strony skarżącej ograniczył się on do powtórzenia sprawozdania OLAF i nie przeprowadził osobiście analizy sytuacji skarżącej.
5. Zarzut piąty, dotyczący nieistnienia faktów stanowiących poparcie zaskarżonej decyzji oraz związanej z nią noty debetowej (zwanych dalej „zaskarżonymi aktami”) z uwagi na nieprawidłowość przyjętego stanu faktycznego.
6. Zarzut szósty, dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu. W tej kwestii strona skarżąca uważa, że to nie do niej należy przedstawienie dowodu na pracę swojej asystentki parlamentarnej, lecz – przeciwnie – do właściwych organów należy udowodnienie, że jest inaczej.
7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności poprzez brak uzasadnienia dochodzonej kwoty w szczegółach oraz w odniesieniu do metody jej obliczenia, co zakłada, że asystentka parlamentarna nigdy dla skarżącej nie pracowała.
8. Zarzut ósmy, dotyczący nadużycia władzy poprzez przyjęcie zaskarżonych aktów w celu pozbawienia strony skarżącej, posłanki do Parlamentu Europejskiego, środków na wykonywanie mandatu.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący nadużycia proceduralnego. Strona skarżąca uważa, że sekretarz generalny – w celu uniknięcia obowiązku przesłania jej będącego w jego posiadaniu sprawozdania OLAF – w sposób niezgodny z prawem przesłał wniosek o przekazanie tego sprawozdania do OLAF, który takiego przekazania nie dokonał.
10. Zarzut dziesiąty, dotyczący dyskryminującego traktowania oraz istnienia fumus persecutionis, ponieważ sytuacja towarzysząca niniejszemu sporowi jest wymierzona wyłącznie przeciwko skarżącej i jej partii.
11. Zarzut jedenasty, dotyczący naruszenia niezależności posła oraz skutków braku mandatu wiążącego. Zaskarżone akty mają zdaniem skarżącej niewątpliwie na celu ograniczenie swobody wykonywania mandatu poselskiego skarżącej poprzez pozbawienie jej środków finansowych niezbędnych do wykonywania jej zadań. Ponadto posłanka nie może otrzymywać od sekretarza generalnego instrukcji do sposobu wykonywania mandatu pod groźbą kar finansowych.
12. Zarzut dwunasty, dotyczący braku niezależności OLAF, ponieważ organ ten nie oferuje żadnej gwarancji bezstronności i uczciwości i jest zależny od Komisji Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2017 r. – Kuka Systems/EUIPO (Matrix light)

(Sprawa T-87/17)

(2017/C 104/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kuka Systems GmbH (Augsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci B. Maneth i C. Huch-Hallwachs)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Matrix light” – zgłoszenie nr 14 779 714

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie R 886/2016-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL